

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 26.

ΤΟΜΟΣ Β΄.

18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1893.

ΜΘΙΚΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ.

Ἐν τῇ ἀγορῇ τῆς Σμύρνης ὑπάρχει γωνία ἐλευστικώτατη· εἶναι αὕτη ἡ μικρὰ στοά, ἡ ἐπιφυλασσομένη τοῖς ἐμπόροις τοῦ ροδελαίου. Τὸ θέρος, ὅτε ὁ ἥλιος διαχέει τὰς θαλαπύρας αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐπὶ τῶν στενῶν καταστημάτων, ἵτινα παρατάσσονται κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, τὸ ὑπὸ τὴν σκιάν καθίσμα ἐπὶ προσκεφαλαίων, ὅπισθεν ἐνὸς τῶν βαλθαμορρήτων τούτων καταστημάτων, ἀποτελεῖ ἀληθῆ ἡδονήν. Σιγαρέτα τινὰ ἐκλεκτοῦ ἀνατολικοῦ καπνοῦ καὶ ποτήριον παγερῆς λεμονάδας θὰ συμπληρώσῃ τὴν ἡδονὴν τοῦ ὑπὸ τὴν σκιάν καθεζομένου. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τῇ χλιαρῇ ἀτμοσφαιρᾷ καὶ τῇ θελκτικῇ ἡρεμίᾳ τερπνοτάτη ζάλη, ὡσεὶ μέθης ἀπαρχή, καταλαμβάνει τὴν ὑμετέραν κεφαλὴν, ἀπορροῦσα ἐκ τῶν ἐκατομμυρίων ἐκείνων τῶν ὑποθέσμων λευκιδίων, ἵτινα τὸ λεπτὸν ἐγκλείουσιν ἄρωμα. Τὸ ροδοβριθὲς δάσος, ὅπερ ἐν τοῖς πρόποσι τοῦ ὄρους Πάγου ἀπαντᾷ, τῆς ἀεροπόλεως ταύτης τῆς Σμύρνης καὶ ὅπερ ἀνοδοφόρον μέχρι τοῦ τουρκικοῦ νεκροταφείου ἐπικτείνεται, ἔξω τῆς πόλεως, ἐναπέθεικεν ἐνταῦθα τὸ μεθυστικὸν αὐτοῦ ἄρωμα· ἀναπνέοντες μετ' ἀπολαύσεως τὸ ἄρωμα τοῦτο, προσεπίσθη κατὰ τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς ἡμέρας ἐλαφρὰν ἄμα καὶ θελκτικὴν ἐν τῷ πνεύματι ἀλλοίωσιν.

Τοσοῦτα ὑπάρχουσι ρόδα μετὰ πυκνῶν ἀκανθῶν ἐν τῷ περιέργῳ πονήματι τοῦ κ. Ζορέ, ὅστε ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ μοι διήγειρε τὴν ἀπομακρυσμένην ταύτην αἰσθησὶν τῶν μυροβόλων ἐκείνων στιγμῶν. Τὸ ὄνομα τοῦ ρόδου τοσοῦτον συχνάκις ἀπαντᾷ, περιβάλλεται δὲ διὰ πλαισίων κειμένου τοσοῦτον καλλιτεχνικῶν καὶ διὰ παραδόσεων τοσοῦτον ἐπιχαρίτων, ὅστε ὁ ἀναγνώστης, ὑπὸ ἐλαφρῆς καταλαμβάνομενος ζάλης, ἀσάμουνε ὅτι κρατεῖ εἰς χεῖρας ἔργον δο-

δαρῆς καὶ μεθοδικῆς πολυμαθείας. Καὶ ἡ ἡδονὴ αὐτῆς εἰσέτι ἄμα ὡς ἀπαλλάξομεν ἐκ τοῦ ὄρου τῶν περιλαμβανῶν φράσεων, οὐ μόνον τὴν φιλολογικὴν, φαρμακευτικὴν καὶ ἰατρικὴν ἱστορίαν τοῦ ἄρου τοῦ ὄλου πονήματος, ἀλλὰ τὴν ἰθικὴν, ἢ ἐπεθύμου να συνοψίσω ἐν ὀλίγοις χαρακτηριστικαῖς λέξεσιν.

Εἶναι ἱερὰ ἡ τοῦ ρόδου καταγωγή. Καθ' ἣν ἡμέραν ἡ Ἀφροδίτη ἀνέδιν παλλεῦκος καὶ γυμνὴ ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων, οἱ θεοί, ἐν ρευδασμῷ πιθανῶς ἐπὶ τῷ αἰσθητικῷ τούτῳ θεάματι εὐραθέεντες, ἀψήκων νὰ κατεπέσῃ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ σταγὼν νέκταρος ἐπὶ βάτου, ἐξ ἧς προέκυψεν ἡ πρώτη ροδή. Καθ' ἑτέρας παραδόσεις ἡ ροδὴ ἐγεννήθη ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδωνιδος, ἐραστοῦ τῆς Ἀφροδίτης, θανασίμως τραπέντος ὑπὸ κάπρου, ἢ καὶ ἐκ μευιδάματος τοῦ Ἐρωτος, ἢ καὶ ἐκ σταγόνος τοῦ αἵματος αὐτῆς ταύτης τῆς Ἀφροδίτης, πεδοῦσης μετὰ ἀκανθοφόρων βάτων. Οὕτω, δικαιοῦματι γένουε, ἀπέσθη τὸ θελκτικὸν ἄνθος, τὸ προσαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ ζωστήρος τῆς Ἀφροδίτης ἢ ἐπιστέφον τὸ μέτωπον αὐτῆς, καθιερωμένον δὲ τῷ Ἐρωτι, ταῖς Χάρισι, τῷ Διονύσῳ τῇ Ἥβῃ καὶ τῷ Γανυμήδῃ. Ἐγεννήθη ἐκ τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῆς αἰσθητικῆς μακαριότητος, ἢ, θρησκεία ἱκανῶς ἀνεκτικῆ, περιήγεν ἀνά τὰς ὑποκυάνους κορυφὰς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τῶν ὄρων, κατὰ μῆκος τῶν τοῦ Ἀρχιπελάγους ἀκτῶν καὶ ἐν ταῖς σκιερῶν κοιλάσι τοῖς Ἀρκαδίας· κατέστη δὲ παρ' ἀνθρώποις τὸ σύμβολον τοῦ εὐτυχοῦς ἔρωτος. Γυνὴ ροδοστῆς ἀπετέλει ἐπὶ Ἀριστοφάνους περιπαθῆ ἐρομένην. Τὸ γελόν χρῶμα ἀπεδίδοτο εἰς θεότητα, οἶαι ἡ Ἥως καὶ αἱ νύμφαι καὶ εἰς αὐταῖς δὲ τοὺς δρομίας ἵππους τῆς Ἥως, εἰς τὰ διευθύνοντα τούτους ἵνία, εἰς τὸ μέγαρον, ὅπου ἐξορμᾷ κατὰ πᾶσαν αὐγὴν τὸ φωτοδόλον ἄρωμα τῆς τοῦ ἡλίου προαγγέλου. Εὐτυχεῖς οἱ χρόνοι, καθ' οὓς καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἡ ἀνθρωπότης ἐβλεπε τὰ πάντα ρόδινα.

Ἐν τούτοις παρὰ τοῖς Ρωμαίοις ἴδια ὑπῆρξαν

σκυθρωπά πνεύματα, επιχειρούντα να επαναγάγουν το ρόδον εις την σοβαρότητα και εξήγησαν εν τῇ ἐφημέρῳ χάριτι και τῷ βραχυβιωτάτῳ μειδιᾶματι τοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἄνθους εἰκόνα τῆς ματαιότητος πάσης ἡδονῆς και πάσης χαρᾶς. «Τὸ ρόδον, λέγει ἡ Ἀνθολογία, ἐπὶ βραχὺ μόνον ἀνοεῖ· ἂν ἀπαξ παρῆλθῃ τὸ ἄνθος αὐτοῦ, ζητήσατε δὲ τοῦτο, θά εὐρητε ἀκανθάν». — Ὁ ἔρωσ και τὰ ρόδα, βραχυβιά εἶσι, λέγει ὁ φιλόσοφος, ἐνῶ λατίνος ποιητῆς ποιεῖται ἐπὶ τῷ βραχυβίῳ τῶν ρόδων τὴν ἐξῆς εὐψύδα παρατήρησιν: «Ἄν μὴ θρῆψῃτε αὐτά, καθ' ἣν πρῶταν διανοίγονται, τὴν ἐπιπέραν ἐκλείουσι πλέον». — Collige, virgo, rosas (σὺλλεγε, κόρη, τὰ ρόδα) λέγει ὁ Λυσίουσιος· θρέπε τὰ ρόδα, κόρη, δταν ἀνοίξῃτε σὺ τε και ταῦτα και ἐνθυμοῦ ὅτι ἡ τῶν νεανίδων νεότης, ὡς ἡ τῶν ρόδων, ταχέως παρέρχεται. Κατὰ παραδόξον δὲ ἰδιοτροπίαν τοῦ ποιητικοῦ πνεύματος τῶν ἀρχαίων, τὸ ρόδον ἐθεωρήθη ὡς ἀποτελοῦν ἐστὶν ὅτε τὸ σύμβολον τῆς αἰδήμονος ἀδωσίτουσ και τῆς ἐν κρυπτῷ ἀνοούσης παρθενίας, πέραν πάσης μίαιρας χειρός, ἐν τῇ θροσθερῷ οὐκίᾳ ἐρημοικησιῶν. Τοῦτο τοῦλάχιστον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐξυπανοεῖ ὁ Κἀτολλῶσ, ὅστις ἐγίνωσκε νὰ θρέπῃ τοὺς δειλῆμονας κάλικας και νὰ ἀποφυλλίξῃ αὐτοὺς. Τοὺς θελκτικὸς αὐτοῦ στίχους ἀπειμῆθη και ὁ Ἀριστοσ, ὁ ἑτῆρος μέγας οὗτος τῆς ἀγνότητος διδάσκαλος.

Οἱ ἀρχαῖοι συνενέκτρουν τὰς σκέψεις αὐτῶν εἰς τὸ ρόδον και κατ' αὐτὰς τὰς μεταλλοχολικὰς αὐτῶν στιγμάς, ἐκ τοῦ ἡδονικοῦ δὲ τοῦτου ἄνθους ἠρῶντο τὸν μυροδόλον τῶν τάφων διακόσμον. Κατὰ τὴν ἐπικῆδειον ἐορτὴν Rosalia, μετὰ τὰ εἰς ἀνάμνησιν τῶν νεκρῶν δεῖπνα, οἱ Ρωμαῖοι ἔφερον στεφάνους ρόδων εἰς τοὺς τάφους τῶν συγγενῶν ἢ φίλων αὐτῶν. Ποικίλαι ἐπιγραφῆαι περιλαμβάνουσιν εὐχὴν ἢ διαθήκην νεκροῦ, ζήτοσντος ρόδα, ἕτινα νὰ φαιδρύνωσι τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατοικίαν και πληρώσωσι μύρων τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ὕπνον.

Ἐπιπλάθον ὁ χριστιανισμὸς· ἐνῶ δὲ ἐν τῇ ἀπομακρομένῃ Ἀνατολῇ, ὁ Φιρδουξῆ και οἱ τῆς Περσίας ποιηταὶ ἀνελεύον διὰ τὸ ρόδον τὰς τερπνοτέρας εἰκόνας τῆς ἀρχαιότητος και συνεζεύγνυσον αὐτὸ κατὰ πᾶν ἔαρ μετὰ τῆς ἀπρόνοου, ἢ ἡμέτερα Δύσις, μεμεθυμένῃ ὑπὸ τοῦ μυστικισμοῦ, ἀνέθηκε τὸ ρόδον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ και ἐξηγιασεν αὐτὸ δι' εὐλαδῶν παραδόσεων. Μήπως δὲν ἀπέτελεσε και ἀνευ ἀκανθῶν μάλιστα τὸ ὠραιότερον κόσμημα τοῦ ἐπιγείου παραδείσου; Ἐνθεῖ τοῦτο αἰποτε ἐν τῷ οὐρανῷ παραδείσῳ, ἀνὰ μέσον χιονολευκῶν κρινῶν και πορφυρῶν ἀνθυλλίων παρὰ τὰς ὄχθας βαλσαμωδῶν ρυακίων. Ἐν τῷ οὐρανῷ ἔσθεψε τὸ μέτωπον τῶν μαρτύρων· οἱ τὰ ρόδα ἀναπολοῦντες χριστιανοὶ ἴδαν βέβαιαι ὅτι θά ἐδυσίαζον πᾶράντα τὴν ζοὴν αὐτῶν εἰς τὴν πίστιν. Τὰ ἐρυθρὰ ρόδα ὄφειλον τὴν χροίαν αὐτῶν εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ θεομαρτυροῦ. Ὁ ἱερός Βερνάρδος, ἐν παραφορῇ ἡνρισμῶ, καθορῆ τὸ Πάθος ἐν τῷ αἰμοδαφῇ κάλικι τοῦ ρόδου και διὰ μετουσίσεως, ὅλως ἀπροδοκῆτου, συνταύτιζει τὸν Σωτήρα μετὰ τοῦ ἱεροῦ ἄνθους. Τὸ ρόδον, τὸ λευκόν, ὅμως παρτίσθη τὴν Παρθένον Μαρίαν Rosa Mystica.

Ἐν τῷ ὁσμήματι τοῦ Θεοφίλου, ὁ Ἰησοῦς εἶναι

ἐκεῖνος ἐν ἡ θροσθερῷ κλίμῃ παρκαίσει. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Παθῶν Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ κλαίει ἐπὶ ρόδων, ἅτινα, ἐρυθρὰ ὄντα, ἀποβαίνουσι λευκά. Οἱ κλάδοι τοῦ ἐξ ἀκανθῶν στεφάνου ἴδαν κλάδοι κυνοσδάτου, τοῦτου δ' ἔνεκα ὁ κεραινὸς οὐδέποτε πλήθει τὰ πρόσωπα, ἅτινα ἐν καιρῷ θυέλλης ἀρκοῦνται νὰ προσταθευθῶσιν ὑπὸ τὴν πονηρῶν σκέπην τοῦ θενδρουλλίου τοῦτου. Εἶναι ἀλλοῦθς ὅτι ὁ Ἰουδας ἀπήγατο ἀπὸ κυνοσδάτου, τοῦθ' ὕπερ ἀποτελεῖ θυσερμάνευτον μυστήριον· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης αἱ ἀκανθαὶ παρέμειναν κειλιμένα. Ἀνθά ἐκπλαγῆτε βεβαίως ἂν μάθητε ὅτι οἱ δαιμονιῶντες, οἱ μάγοι και αὐτοὶ ὁ διάβολος ἀδυνατοῦσι νὰ ὀσφρανθῶσι τὴν τοῦ ρόδου ὀσμίν· μόνη ἡ θεῖς τοῦ διὰ μυστηρίου περιβαλλομένου θενδρουλλίου ἀναγκάζει αὐτοὺς νὰ φεύγωσιν αὐτό.

Τὸ χριστιανικὸν ρόδον ἔχει ἐπικηδεῖους ἀρετὰς. Μοναχὸς τοῦ ναοῦ τῆς Λυδέκης, ἐν τῇ τέρματι τοῦ βίου εὐρισκόμενος, εὐρίσκει τρεῖς πρὸ τοῦ θανάτου ἡμέρας ὑπὸ τὸ ἐν τῇ ἔδρᾳ αὐτοῦ ἐν τῷ χορῷ προσκεφάλαιον λευκὸν ρόδον και ἀπὸ μωροῦ τελλημένον ἀποθήρων τὸ γλυκὺ meimanto mori (ἐνθύμηον τοῦ θανάτου). Ἐν Μουνδία πιστεύεται ὅτι ἡ Παρθένος ἐμφανίζεται εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας παῖδας και δίδει αὐτοῖς χαμαικέρασα μὲν ἂν θά ἰαθῶσι ρόδον δὲ ἂν ἔδράξαντο τῆς πτέρυγος τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου.

Τὸ θαυματουργὸν τοῦτο ἄνθος, μαρτύριον τῆς ἀδωσίτουσ ἢ τῆς ἀφύεως, ἐγκλείει πολλὰς παραδόσεις, ἂν ἡ παρὰ τῷ Ταρχούζαρ περίπυτος ἀπετέλεσε πρωτότυπον αὐτῶν οὐγίμα. «Ὅτε προτέπειαν τῷ πάπᾳ νὰ κατατάξῃ ἐν τῷ χορῷ τῶν ἁγίων τὴν ἁγ. Ρόζαν τῆς Αἰμας, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος μετὰ τῆς εὐτραπέλου εἰρωνείας τῆς Ἀναγεννήσεως, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἀγίατητα Ἰνδῆς, κἂν ἐτι ἔθρεξε ρόδα. Καὶ τὰ ρόδα ἤρξαντο νὰ πίπτωσιν ὡς βροχὴ ἐν τῷ Βατικανῷ μετὰ ἀφθονίας τοσοῦτον καταπληκτικῆς, ὅστε ὁ πάπας, ἵνα μὴ ἀποπνιγῆ ὑπὸ τὴν χιόνα ταύτην, ἔδρευσε νὰ κατατάξῃ αὐτὴν εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων.

Ἡ ἀνάσις τοῦ μεσαιῶνος ποιησις ἐπεδειξάτο πρὸς τὸ ρόδον, ἐκκλησιαστικὸν και παραδεισιακὸν ἄνθος, πραγματικὸν σεβασμὸν. Ὁ Δάντης (ἐπιτροφέατῳ μοι δὲ ὁ κ. Ζορέ νὰ προσθέσω ἐν ρόδον εἰς τὴν ὀγκώδη αὐτοῦ ἀνθοδέσμῳ) παραβάλλει αὐτὸ ἐν τῷ Conville πρὸς τὸν γέροντα, ἢ μειδιῶσα ἀγαθότης τοῦ ὁποῖου διαχέεται εἰς πάντα, ὡς ἡ ὀσμὴ ρόδου τέλεον ἀνογέντος και ἐτοιμοῦ νὰ φθαρῆ. Ὁ Ἀγγρίππας Ὀμπινῆ ἔσχεν ἐπίσης τὸ ρόδον αὐτοῦ, ἐσπιλωμένον διὰ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων και μολονότι αἱ ροδαὶ τοῦ Ἰσ' αἰῶνος εὐμνηται ἔξω τοῦ φιλολογικοῦ κήπου τοῦ κ. Ζορέ, θά μ' ἐπιτρέψῃ ὁ σοφὸς συγγραφεὺς νὰ προσθέσω τὴν εὐγενῆ ταύτην εἰκόνα ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Ὁ Ἀγγρίππας χαιρετίζει τοὺς διαμαρτυρομένους, ὅσοι ἀπέθανον ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς συνειδήσεως αὐτῶν, διὰ τῶν ἐξῆς:

Une rose d'automne est plus qu'une autre exquise; Vous avez esjoui l'automne de l'Anglise.

Emile Gobhart
F. K. A.

(Μετάφρασις

Ο ΕΝ ΤΟΙΣ "ΗΘΙΚΟΙΣ", ΠΑΟΥΤΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ
ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ*

55. Ὅπου ἐμέτου τινὲς ἐγκώμια και πυρετοῦ, και νῆ Δία χύτρης ἐπιδεικνύμενοι πιθανότητος οὐκ ἔμαρτοσιν, ἤπου λόγος ὑπ' ἀνδρὸς ἄλλως γέ πως δοκῶντος ἢ καλουμένου φιλοσόφου περικινῆμενος, οὐκ ἂν ὄλως ἀκαπνοσὴν τινα και καιρὸν ἀκροαταῖς εὐμενεῖς και φιλανθρωποῖς παρᾶσχοι πρὸς ἔπαινον; 56. Ἐκαστος ἐπαινεῖται κατὰ τὸ ἴδιον τῆς δυνάμεως, ᾧ κινεῖν και ἄγειν πέφυκεν.

57. Ἰγνύκλια και κοινὰ πάσης ἀκροασεὸς ἐστὶ, κηδέρα τέ τις ἄτυφος και ἀκλινῆς ἐν ὀρθῇ σχήματι, και πρόσβλεψις αὐτῷ τῷ λέγοντι, και τάξις ἐναργῆς προσοχῆς, και προσώπου καπᾶστασις καθαρῆ και ἀνέμφατος, οὐκ ὕβρεως οὐδὲ δυσκολίας μόνον, ἀλλᾶ και φροντίδων ἄλλων και ἀσχυλιῶν.

58. Ὡς ἐν ἔργῳ παντί, τὸ μὲν καλὸν ἐκ πολλῶν αἰν ἀριθμῶν εἰς ἓνα καιρὸν ἠκόντων ὑπὸ συμμετρίας τινὸς και ἀμονίας ἐπιτελεῖται, τὸ δ' αἰσχρὸν ἐξ ἐνὸς τοῦ τυχόντος ἐλλείποντος, ἢ προσόντος ἀτόπως εὐθὺς ἐτοιμῆς ἔχει τὴν γενεσιν· ὡσπερ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκροασεως οὐ μόνον βαρῦτης ἐπισκουῖου, και ἀηδία προσώπου και βλέμωα ῤεμβῶδες, και περιλάσις σώματος και μηρῶν ἐπέλλαξις ἀπρεπῆς, ἀλλᾶ και νεύμα και ψιθυρισμὸς πρὸς ἕτερον και κειλιμα χᾶσμα τε ὑπνώδεις και κατῆφειαι και πᾶν εἰ τι τοῦτοισ· ἔοικεν ὑπεύθυνόν ἐστὶ, και δεῖται πολλῆς εὐλαδεῖας.

59. Ὡσπερ ἐν τῷ σφαιρίζειν τῷ βολόντι δεῖ συγκινούμενον εὐρύθμως φέρεσθαι τὸν δεχόμενον οὕτως ἐπὶ τῶν λόγων ἐστὶ τις εὐρύθμια και περὶ τὸν λέγοντα και περὶ τὸν ἀκροῶμενον, ἂν ἐκάτερος τὸ προσῆκον αὐτῷ φυλάττῃ.

60. Δεῖ μὴδὲ τὰς φωναῖς τῶν ἐπαίνων ὡς εὐτυχε χρῆσθαι.

61. Οἱ τὰς ξένας φωνὰς τοῖς ἀκροατηραῖς νῦν ἱπιστάγοντες οὗτοι και «θειῶς» και «θεοφορήτως» και «ἀπροσίτως» ἐπιλέγοντες, ὡς οὐκ ἐτι τοῦ ἀκαλῶς και τοῦ ἀσσοφῶς και τοῦ ἀληθῶς» ἐξαρκοῦντος, αἰσ οἱ περὶ Πλάτωνα και Σωκράτην και Ὑπερσίδην ἐχρῶντο σημειοῖς τῶν ἐπαίνων, ὑπερασχυμονοῦσι και διαβάλλουσι τοὺς λέγοντας, ὡς ὑπερηφάνων τινῶν και περιττῶν δεομένων ἐπαίνων.

62. Ἀνὴρ οἶμαι φιλόσοφος και πολιτικὸς ἀκροατοῦ διακεχυμένου τρυφῆν ἐκκόψειεν εἰπῶν, Σὺ μοι δοκεῖς ἀνόητος εἶναι και ἀνάγωγος· οὐ γὰρ ἂν ἐμοῦ διδάσκοντος ἢ νοθετοῦντος ἢ διαλεγόμενου περὶ θῶν ἢ πολιτείας ἢ ἀρχῆς ἑτερέτιζες και προσωργῶ τοῖς λόγοις.

63. Τῶν νοθεσιῶν και τῶν ἐπιπλήξεων οὔτε ἀκαλήτως οὔτε ἀνάνδως ἀκουστέον.

64. Οἱ εὐκόλως και ὀλιγῶρως τὸ κακῶς ἀκούειν

* Ἰδε ἀριθ. 25, σελ. 482—484.

ὑπὸ τῶν φιλοσόφων φέροντες, ὥστε γελᾶν ἐλεγχόμενοι και τοὺς ἐλέγχοντας ἐπαινεῖν, ὡσπερ οἱ παρᾶσχοι τοὺς τρέφοντες ὄταν ὑπ' αὐτῶν λοιδορῶνται, παντάπασιν ἴταμοὶ και θρασεῖς ὄντες, οὐ καλῆν, οὐδ' ἀληθῆ διδάσκουσιν ἀποδείξιν ἀνδρείας τὴν ἀναίσχυντιαν.

65. Σκῶμμα μὲν ἀνύθριστον ἐν παιδιᾷ τινι μετ' εὐτραπέλιας ἀπειμένον ἐνεργεῖν ἀλύπως και ἱλαρῶς, οὐκ ἀγεννὲς οὐδ' ἀπαιδέυτον, ἀλλ' ἐλευθέριον πᾶν· ἐπαφῆς δὲ και νοθεσίας πρὸς ἐπανόρθωσιν ἢ θους ὡσπερ φαρμάκῳ δάκνοντι λόγῳ χρωμένης ἐλέγχοντι, μὴ συνεσταλμένον ἀκούειν, μὴδ' ἰδρωτός και ἱλιγγου μεστόν, αἰσχρῆν φλεγόμενον τὴν ψυχῆν, ἀλλ' ἄτρεπτον και σεσηρότα και κατειρωνευόμενον, ἀνελευθέρου τινὸς δεινῶς και ἀπαθοῦς πρὸς τὸ αἰδεῖσθαι νέου διὰ συνήθειαν ἀμαρτημάτων και συνέχειν ὡσπερ ἐν σκληρῇ σαρκὶ και τυλιῶδι τῇ ψυχῇ μῶλωπα μὴ λαμβάνοντος. Τοῦτων δὲ τοιοῦτων ὄντων, οἱ τὴν ἐναντίαν διχθεσιν ἔχοντες νέοι, κᾶν ἀπαξ κακῶς ποτε ἀκούσασι, φεύγοντες ἀνεπιστρέπτει και δραπεταίνοντες ἐκ φιλοσοφίας, καλὴν ἀρχὴν πρὸς τὸ σωθῆναι, τὸ αἰδεῖσθαι παρὰ τῆς φύσεως ἔχοντες, ἀπολλούουσι διὰ τρυφῆν και κηλακίαν, οὐκ ἐγκαρτεροῦντες τοῖς ἐλέγχοις, οὐδὲ τὰς ἐπανορθώσεῖς δεχόμενοι γενικῶς, ἀλλ' ἐπὶ τὰς προσηνεῖς και ἀπαλὰς ἀποστρέφοντες ὀμιλίας τὰ ὤτα, κολάκων τινῶν ἢ σοφιστῶν ἀνωφελεῖς και ἀνοητοὺς ἠδῆλας δὲ φωνὰς καταδόντων. Ὡσπερ οὖν ὁ μετὰ τὴν τομὴν φεύγων τὸν ἱατρὸν και τὸν ἐπίθεσμον μὴ προσείμενος, τὸ μὲν ἀλγεινὸν ἀνεδέξατο, ὁ δ' ὠφέλιμον οὐκ ὑπέμεινε τῆς θεραπείας· οὕτως ὁ τῷ χαρᾶξαντι και τρώσαντι λόγῳ τὴν ἀβελτηρίαν ἀπουλώσας και κατασπῆσαι μὴ παρασχών, ἀπῆλθε διαχθεῖς και ἀλγήσας ἐκ φιλοσοφίας ὠφληθεῖς δὲ μὴδὲν.

66. Ἦν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφύσει νέους δηγμὸν αὐτοῦ ὁ τρώσας λόγος ἴσται. Διὰ δεῖ πάσχειν μὲν τι και δάκνεσθαι, μὴ συντρέθεισθαι δὲ, μὴδὲ ἀθυμεῖν τὸν ἐλεγχόμενον, ἀλλ' ὡσπερ ἐν τελετῇ κακητοργημένης αὐτοῦ φιλοσοφίας, τοὺς πρώτους καθαρμούς και θορύβους ἀνασχομένον, ἐπιζέειν τί γλυκὺ και λαμπρὸν ἐκ τῆς παρούσης ἀθημονίας και ταραχῆς. Καὶ γὰρ ἂν ἀδίκως ἢ ἐπιτίμησις γίνεσθαι δοκῆ, κἂν ἀνασχεῖσθαι και διακαρτερῆσαι λέγοντος· παυσαμένῳ δὲ αὐτὸν ἐντυχεῖν ἀπολογούμενον, και δεόμενον τὴν παρησίαν ἐκείνην και τὸν τόνον, ᾧ νῦν κέχρηται πρὸς αὐτόν, εἰς τι τῶν ἀληθῶς ἀμαρτανομένων φυλάττειν.

67. Ὡσπερ ἐν γράμμασι και περὶ λῦραν και παλαστρακῶν αἱ πρὸς τὰς μαθησεῖς ἀρχαὶ πολὺν ἔχουσι θόρυβον και τόνον και ἀσάφειαν, εἴτα προῖντι κατὰ μικρὸν ὡσπερ πρὸς ἀνθρώπους συνθέσια πολλῆ και γνῶσις ἐγγενομένη, πάντα φίλα και χειροῆθη και ῤῥῆδια, λέγειν τε και πράττειν παρέσχεν, οὕτω δὴ και φιλοσοφίας ἐχούσης τί και γλίσχρον ἀμέλει και ἀπύνηθες ἐν τοῖς πρώτοις ὀνόμασι και πράγμασι, οὐ δεῖ φοβηθέντας τὰς ἀρχὰς ψοφοδεῶς και ἀτόλμως ἐγ-

καταλιπειν ἀλλὰ πειρώμενον ἐκάστου καὶ προσλιπαροῦντα, καὶ γλιχόμενον τοῦ πρόσω τὴν πᾶν τὸ καλὸν ἢ δὴ ποιοῦσαν ἀναμένειν συνήθειαν. Ἦξει γὰρ οὐδὲ μακροῦ, πολλὸ πῶς ἐπιφέρειται τῇ μαθῆσαι καὶ δεινοῦς ἔρωτας ἐνδιδοῦσα πρὸς τὴν ἀρετὴν, ὣν ἀνευ πᾶν τλήμωνος ἀνδρὸς ἐστὶν ἡ δειλοῦ τὸν ἄλλον ὑπομένειν βίον, ἐκπεσόντα δι' ἀναδρίαν φιλοσοφίας.

69. Ἐχει τί καὶ τὰ πράγματα τοῖς ἀπειροῖς καὶ νέοις ἐν ἀρχῇ δυσκατανόητον· οὐ μὴν ἀλλὰ τῇ γε πλεῖστη περιπίπτουσι ἀσαφείᾳ καὶ ἀγνοίᾳ δι' αὐτοῦς, ἀπ' ἐναντιῶν φύσεων ταυτῶν ἀμαρτάνοντες. Οἱ μὲν γὰρ αἰσχύνῃ τινὶ καὶ φειδοὶ τοῦ λέγοντος ἀνοῦντες ἀνερίσθαι καὶ βεβαιώσασθαι τὸν λόγον, ὡς ἔχοντες ἐν νῷ συνεπινοοῦσιν· οἱ δ' ὑπὸ φιλοτιμίας ἀώρου καὶ κενῆς πρὸς ἑτέρους ἀμίλλης, δεξιότητα καὶ δύναμιν εὐμαθείας ἐπιδεικνόμενοι, πρὶν ἢ λαθεῖν, ἔχειν ἠμολογοῦντες, οὐ λαμβάνουσιν. Ἔπειτα συμβαίνει τοῖς μὲν αἰδήμοσι καὶ σιωπηλοῖς ἐκείνοις, ὅταν ἀπέλωσι, λυπεῖν αὐτοῦς καὶ ἀπορεῖσθαι, καὶ τέλος αὐτοῖς ὑπ' ἀνάγκης ἔλαττομένους σὺν αἰσχύνῃ μέλλουσι τοῖς εἰποῦσιν ἐνοχλεῖν, ἀνακυνθανομένους, καὶ μεταθέοντες, τοῖς δὲ φιλοτιμοῖς καὶ θρασέσιν αἰεὶ περιστέλλειν καὶ ἀποκρῖπτειν συνοικοῦσαν τὴν ἀμαθίαν.

70. Πᾶσαν ἐπωσάμενοι βλακειάν καὶ ἀλαζονείαν, πρὸς τὸ μαθεῖν καὶ περὶ τὸ λαθεῖν τῇ διανοίᾳ τὸ χρησίμως λεγόμενον ὄντες, ὑπομένωμεν τοὺς εὐφυῶν δοκούντων γέλωτας, ὡς περὶ ὁ Κλεάνθης καὶ ὁ Ξενοκράτης, βραδύτεροι δοκούντες εἶναι τῶν συσχολαστῶν, οὐκ ἀπεδίδρασκον ἐκ τοῦ μαθῆναι, οὐδὲ ἀπέλαμνον, ἀλλὰ φθάνοντες εἰς ἑαυτοῦς ἔπαιζον, ἀγγελοῖς τε βραχυστομίαις, καὶ πινακίαις χαλκαῖς ἔμπεικάζοντες, ὡς μάλιστα μὲν παραδεχόμενοι τοὺς λόγους, ἀσφαλῶς δὲ καὶ βεβαίως τηροῦντες.

71. Ἦς φησι Φωκυλίδης, πολλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν, καὶ γελασθῆναι δεῖ πολλὰ, καὶ ἀδοξῆσαι, καὶ σκώμματα καὶ βωμολογίας ἀναδεξάμενον, ὡσαύθι παντὶ τῷ θυμῷ καὶ καταθλήσαι τὴν ἀμαθίαν. Οὐ μὴν οὐδὲ τῆς πρὸς τούναντιον ἀμαρτίας ἀμελητέον, ἣν ἀμαρτάνουσιν οἱ μὲν ὑπὸ νόθεας, ἀηδεῖς καὶ κοπῶδεις ὄντες· οὐ γὰρ ἐθέλουσι γινόμενοι καὶ αὐτοῦς πράγματα ἔχειν, ἀλλὰ παρέχουσι τῷ λέγοντι, πολλὰκις ἐκπυθάνομενοι περὶ τῶν αὐτῶν, ὡς περὶ ἀπτῆνες νεοσσοί, κεχηρότερες αἰεὶ πρὸς ἀλλότριον στόμα καὶ πᾶν ἔτοιμον ἢ δὴ καὶ διαπεπνημένον ὑπ' ἄλλων ἐλαττωθῆναι ἐθέλοντες. Ἔτεροι δὲ προσοχῆς καὶ δριμύτητος ἐν οὐδέοντι θηρώμενοι δοῦσαν ἀποκναίονται λαλιᾷ καὶ περιεργίᾳ τοὺς λέγοντας, αἰεὶ τι προσδιαποροῦντες τῶν οὐκ ἀναγκαζίων καὶ ζητούντες ἀποδείξεις τῶν οὐ δεομένων· οὕτως

— ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρὰ,
ὡς φησι Σοφοκλῆς, οὐκ αὐτοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. Ἀντιλαμβανόμενοι γὰρ ἐκάστους κεναῖς καὶ περιτταῖς ἔρωτάσιν τοῦ διδάσκοντος, ὡς περὶ ἐν συνοδίᾳ, τὸ ἐνδελγῆς ἐμποδίζουσι τῆς μαθήσεως, ἐπιστάσεις καὶ δικτριβὰς λαμβανούσης. Οὗτοι μὲν οὖν, κατὰ τὸν Ἱερώνυμον ὡς περὶ οἱ δειλοὶ καὶ γλισχροὶ

σκύλακες τὰ δέρματα δάκνοντες οἴκοι καὶ τὰ τίματα τίλλοντες τῶν θηρίων αὐτῶν οὐχ ἄπτονται.

72. Τοὺς ἀργούς παρακαλῶμεν, ὅταν τὰ κερὰ λαια τῇ νοῆσει περιλάβωσιν, αὐτοῦς δι' αὐτῶν τὰ λοιπὰ συντιθέμεναι, καὶ τῇ μνήμῃ χειραγωγεῖν τὴν εὐρεσίαν, καὶ τὸν ἀλλότριον λόγον οἶον ἀρχὴν καὶ σπέρμα λαβόντας, ἐκτρέφειν καὶ αὔξειν.

73. Οὐκ ὡς ἀγγεῖον, ὁ νοῦς ἀποπληρώσεως, ἀλλ' ὑπεκκαύματος μόνον ὡς περὶ ὕλη δεῖται, ὁρμὴν ἐμποιοῦντος εὐρετικῆν καὶ ὄρεξιν ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν. Ὅσπερ οὖν εἴ τις ἐκ γειτόνων πυρὸς δεόμενος, εἴτα πολὺ καὶ λαμπρὸν εὐρίων αὐτοῦ καταμένει διὰ τῆς θερμότητος· οὕτως εἴ τις ἡκίων λόγου μεταλαβεῖν πρὸς ἄλλον οὐκ οἶεται δεῖν πῶς οἰκείον ἐξάπτειν καὶ νοῦν ἴδιον, ἀλλὰ χαίρων τῇ ἀκροάσει, κήθηται θεληγόμενος, οἶον ἔρευθος ἔλκει καὶ γάνωμα, τὴν δόξαν ἀπὸ τῶν λόγων, τὸν δὲ ἐντὸς εὐρώτα τῆς ψυχῆς καὶ ζόρον οὐκ ἐκτεθέρμαζεν οὐδὲ ἐξέλωκε διὰ φιλοσοφίας.

74. Ἀσκεῖν ἅμα τῇ μαθῆσαι τὴν εὐρεσίαν· ἵνα μὴ σοφιστικῆν ἔξιν μὴδ' ἱστορικῆν ἀλλ' ἐνδιέθετον καὶ φιλόσοφον λαμβάνωμεν, ἀρχὴν τοῦ καλῶς βιῶναι τὸ καλῶς ἀκούσαι νομίζοντες.

ΧΡΙΣΤ. ΣΑΜΑΡΤΕΙΑΝΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Θεσπρωτικὰ ἀρχαιολογήματα.

Εἰς τὴς διαφόρους ἐπιγραφάς, ὡς ἐδημοσιώσαμεν ἐντοῦθεν ἐν τῷ «Νεολόγῳ», προσθέτομεν καὶ τὴς ἑξῆς:

1.
ΛΛΗΓΙΟΝ
Ε. ΦΙΝΑΚΟΥ
Υ ΟΛΥΚΟΥ (?)
Π. ΝΑΙΒΙΩ
ΧΕ. ΧΑΙΡΕ

Αὕτη ἐπὶ ἐγχωρίου μαρμάρου συντετριμμένου ἐντετειχισμένη ἐστὶν ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας τῆς πόλεως ἅμα τῇ εἰσοδῷ τῶν ἀνδρῶν δεξιᾷ. Τῆς πρώτης γραμμῆς τὰ στοιχεῖα μεγαλύτερα εἶσι κατὰ τι τῶν λοιπῶν.

2.
ANN. ΧΧΧ. ΜΑΡΙΑ

Εἰς τὴν ἡμικυκλικὴν τῆς εἰσοδῶν κλίμακα τοῦ παρὰ τὴν πόλιν ἐπὶ βράχου κειμένου παρεκκλησίου τῆς Ἁγίας Κυριακῆς πρὸς τὴν θέσιν Λιμπόνι διακρίνονται μόνον τ' ἀνωτέρω στοιχεῖα ἐπὶ πλατῆς οὐχὶ παχυσίας καὶ ἐξ ἐγχωρίου μαρμάρου. Ἡ δευτέρα γραμμὴ αὐτῆς κατεστράφη ὑπὸ τοῦ χρόνου, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ πλάγια ὑπὸ τῶν κτιστῶν.

3.
UC NYE

Ἐπὶ μαρμάρου λευκοῦ ἐγχωρίου, ἔχοντος μήκος μὲν, ὡς δόξεται, ἡμικυκλικόν, κατὰ τὸ ἄνω μέρος δὲ ὀφθαλομέτρον, πλάτος δὲ 30 καὶ πάχος 16, καὶ ἀποτελοῦντος τὴν κορωνίδα μεγάλης πλακῆς, ὡς συνήθως νὰ εἰσάσων, τρεῖς εἰς τετράγωνοι ἐκκοιλίσεις χωριζόμεναι ὑπὸ γραμμωτῶν μικρῶν διασημάτων. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ἀναγέλυται νέος ἐπ' ἡμεῖς, γυνὴν, κρατῶν διὰ τῆς ἀνυψωμένης ἀριστοῦς χειρὸς κέρως Ἀμαλθείας καὶ φέρων ὀπισθεν ἐκτὸς τοῦς ὤμους πτέρυγας· ἡ δεξιὰ αὐτοῦ χεῖρ λείπει ἀπὸ τοῦ ἀγνώστου, ὡς ἐπίσης καὶ ὁλόκληρος ὁ δεξιὸς ποῦς. Ἐν τῇ δευτέρῃ, γυνὴ ἐστὶ ἐπ' ἡμεῖς, μὲν παρὰ τὴν ἡμῶν πολυπέτυχον καὶ μὲν πέπλον τεταμῆνον ἄνω καὶ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν, οὐτινος κρατῆ τὰς ἄσρας διὰ τῶν δύο χειρῶν ἐκατέρωθεν· ἔχει κατὰ τι λοξὴν τὴν στάσιν τοῦ σώματος καὶ φαίνεται ὡς κορμούσα· ὀπισθεν τῶν ὤμων διακρίνονται πτερύγια (?). Ἐν τῇ τρίτῃ τέλος, νέος ἐστὶ κατὰ μεταπῶν ἔων τὴν δεξιὰν χεῖρα τεταμῆνον ὑπὸ τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ ἐπακουμῶν· γυνὴν κατὰ τὰ ἄλλα μέρη, φέρει χεῖρα, ὅστις καλύπτων μόνον τοὺς μηρούς καὶ μέγρος ἐλαττοτον τῆς ἰσθμῆς ἀνέρχεται πρὸς τὸν δεξιὸν ὤμον, ἐξ οὗ φέρεται ὀπισθεν, ἔχει ἐπίσης λοξὴν τὴν ἀποθνήσκον τοῦ σώματος καὶ φαίνεται ὅτι στήριζεται πῶν διὰ τοῦ κορμοῦ· ἡ δεξιὰ αὐτοῦ χεῖρ λείπει ἀπὸ τοῦ ἡμῶν τοῦ βραχίονος, πλαγίως δὲ καὶ πρὸ αὐτοῦ διακρίνεται στελεχος ὑψηλοῦ δένδρου. Ἡ λέξις NYE εὐδιάκριτος εἴρηται κατωθὶ τοῦ μεγάλου τετραγώνου· ἐπίσης διακρίνονται καὶ τὰ δύο UC τελευταῖα στοιχεῖα τοῦ πρώτου. Ἡ ἐργασία δὲν παρουσιάζει μεγάλην λεπτότητα, εὐρόνη δὲ τὸ μέγιστον εἰς ἀργὴν τῆς πόλεως κατὰ τὴν θέσιν Λιμπόνι.

4.
ARISTIDES VIXIT
ANNOS XXV
ANDIA . E . EVRR
... N . . . FECE . R . V .

Ταύτην ἀνεγράψαμεν εὐρόντως κατ' αὐτὰς ἐν τῇ κρήνῃ τοῦ χωρίου Δραγαμί, δύο ὄρας ἀπέχοντος ἐντεῦθεν, παρὰ τὴν ἐκκλησίαν· πολλὰ στοιχεῖα, ὡς καὶ ὁλόκληρος ἡ τελευταία σειρά ἐφθάρσαν ὑπὸ τῶν ὑδάτων καὶ τῆς ἐπ' αὐτῆς πίστεως τῶν τραχέων ἐπιματῶν τῶν χωρικῶν. Κεῖται ἐπὶ λευκοῦ ἐγχωρίου μαρμάρου, οὐτινος τὸ σωζόμενον μήκος 50 ὀφθαλομέτρα ἐστὶ, τὸ πλάτος 42 καὶ τὸ πάχος 15. Ὡς μοι διηγήθησαν, μετινήθη ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἀγγῶν τοῦ χωρίου τῶν κειμένων ὑπὸ τὸ πρὸς Ν μικρὸν πελασγικὸν φρούριον, ἐνθα τάφοι ἀρχαῖοι διακρίνονται τῇ δεκάτῃ καὶ δεκάτῃ τις ἀπλοῦς, καθ' ἑαυτὰ κωνίδας καλοῦμενος, λελασημένους ἐντὸς ὀγκώδους λίθου παρὰ τὴν ὁδόν, ὃν καὶ ἡμεῖς εἶδομεν ἐπ' ἐσχάτων. Τὸ μέρος τοῦτο ὅπερ ἐστὶν ὁμαλὸν καὶ φέρει καὶ καταφανῆ ἴχνη ἀρχαίας οἰκίσεως, λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν χωρικῶν ἀλβανοπρόφητος ἄγορῆ· ἴσως ἐνταῦθα ἦν ἡ ἀγορὰ τῆς ἀγγῶν πόλεως,

πιθανὸν δὲ τῆς ἀρχαίας Εὐροίας, ἥς ἡ θέσις διαφόρος τίθεται καθ' ἄλλην τὴν Θεσπρωτικὴν παράδοσιν ἁλωρίδα, ἀπὸ Γλυκίας μέχρι Βουθρωτοῦ καὶ εἰς τὰς Μολοσσικὰς ἐστὶ χώρας τὰ Ἰωάννινα, τὴν Βελλᾶν, μετακινουμένη καὶ αὕτη, ὡς αἱ πλείους ἀπειρωτικαὶ πόλεις, ἥτις ὅμως ἐνταῦθα μεταξὺ Δραγαμῆς καὶ Γλυκίας δέον νὰ τεθῆ ἀμετακινώτως, ὡς προδεχῶς ὁλοκρῶν ἀποδείξει τοῦτο, καθ' ἃ ἐλπίζομεν.
Παραμυθία, 2 Δεκεμβρίου 1892.

Δ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς τέχνης.*

... Ὁ πρωτογενὴς ἄνθρωπος συστήσας οἰκογένειαν, ἐσκέθη ὅπως προφυλάξῃ ταύτην ἀπὸ τῶν ἡθικῶν στοιχείων, ἐπομένως ἔκτισεν οἶκον, ἐλθὼν δὲ μετὰ τῶν ὁμοίων του εἰς κοινωνίαν, ἐσημάτισε τὰς πόλεις, τὰς ὁποίας, ὡς προφυλάξῃ ἀπὸ τῶν ἐπιθρομῶν τῶν ὁμοίων του, περιέβαλε δὲ ἰσχυροῦς τείχους. — Ἰδὼν κύκλῳ αὐτοῦ καὶ σχηματίσας ἰδίαν ὑπάρξεως ἀνωτέρας αὐτοῦ δύναμειος δημιουργήσας ἅπαντα τὸν περὶ αὐτὸν κόσμον, ἔβρισε τὴν θρησκείαν καὶ ἐπομένως ἠκοδόμησε ναὸν, ἐνῆ ἐλάτρευε τὸ ἀνάτατον ὄν, τὸν Θεὸν αὐτοῦ. — Ἀποδιδὼν δὲ τιμὰς τῇ ἀποθνήσκοντι συγγενεῖ ἢ φίλῳ αὐτοῦ ἀνήγειρε τάφον.

Τοιοῦτοτρόπως, λοιπὸν, ὁ ἄνθρωπος σχηματίσας οἰκογένειαν, κοινωνίαν καὶ θρησκείαν, ἐκ τούτων δὲ καὶ ἐκ τῆς κλιματολογικῆς φύσεως τοῦ τόπου ἐνῆ διέμενον, αὐξήσας τὰς ἡθικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας, ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν εὐφυίαν αὐτοῦ πρὸς ἐξυμρεθιν καὶ πλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν του τούτων, διὰ τῆς τέχνης.

Ἄρα τὸ πρῶτον ἐλαττοριον τῆς γεννήσεως τῆς τέχνης ἦτο ἡ ἀνάγκη.

Ἐπομένως τὰ ἔργα τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ἀνάγονται εἰς τὴν βάνανσον ἢ χειρονακτικὴν τέχνην.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως κατασκευάζων τὰ βάνανσα ταῦτα ἔργα, ἐκινεῖτο μᾶλλον ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πρὸς πλήρωσιν τῶν ὑπὸ τῆς φύσεως ἀπαιτουμένων, μὴ εὐρίσκων ὅμως ταῦτα ἐπαρκῆ καὶ πρὸς πλήρωσιν τῶν πρὸς τέρηθιν αἰσθητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων, ἤρξατο ποικίλων ταῦτα διὰ διαφόρων μορῶν, ἀπομιμούμενος τὴν φύσιν, ἀποδεικνύων τοιοῦτοτρόπως διὰ τούτων τὴν τῆς καλλιθετικῆς ἰδιοφυίαν αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων καταφαίνεται ὅτι, πρῶτον μὲν ἡ τέχνη, γεννηθεῖσα ταῦτοχρόνως μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἀνετράφη ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐφθάρσεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀναπτύξεως, ὅστε ἐλλογιᾶ ὁ νοῦς ἡμῶν ἐν τῇ παραβολῇ τῶν ἀρχαῖκῶν ἐργαλείων καὶ μηχανημάτων τοῦ πρωτογενοῦς ἀνθρώπου, χάριν τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ, πρὸς ἐκείνα τῶν τοῦ σημερινοῦ, τοῦ 19ου αἰῶνος.

*) Δι' αὐτῆς γενομένη ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Σουλῷ λόγῳ, ἐξ ἧς ἀκροάσθησαν οἱ πρόλογοι.

Ὁ ἄνθρωπος υπερνικήσας ἅπαντα τὰ ἐμπόδια καθυπέταξεν εἰς τὴν εὐφύιαν αὐτοῦ ἀπάσας τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως καὶ ἐγένετο κύριος τῆς γῆς, καταστύσας ὑπερέτας αὐτοῦ, τὴν θερμότητα, τὸν μαγνητισμὸν καὶ τὸν ἠλεκτρισμὸν.

Δεύτερον δὲ ἡ Καλλιτεχνία, γεννηθεῖσα ταυτοχρόνως μετὰ τῆς συναισθήσεως τῶν ἠθικῶν τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων, διέτρεξεν ἅπαντα τὰ σταδία αὐτῆς, πλείοτερον δὲ παντὸς ἑτέρου ἔθνους ἐν Ἑλλάδι μόνῃ ἐννοηθεῖσα καὶ καλλιεργηθεῖσα ἐν αὐτῇ ὑψώθη εἰς τὸ μέγιστον σημεῖον αὐτῆς ἐπὶ τῆς Περγικαίου ἐποχῆς, ὅποτε ἐκ διαφόρων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν αἰτιῶν, ἤρξατο φθίνουσα, μέχρις οὐ ἀπολέσασα τὰς ἑαυτῆς δυνάμεις, ὡς ὁ ἐν τῷ γηροκομείῳ ἀναίθνητος καὶ πλήρης πληγῶν ἀπόμαχος, ἀπέθανεν ἐν τῇ Βυζαντινῇ τέχνῃ.

Ἀποθνήσκουσα ὅμως, ἀφῆκε κληροδοτήματα ἀθάνατα τοῖς ἐπιγιγνομένοις, οἵτινες τῇ βοήθειᾳ αὐτῶν ἀνέπτυξαν τὴν τῆς ἀναγεννήσεως τέχνην, τὴν σημερινήν, ἥτις ὅμως παραβαλλομένη πρὸς τὴν Περγικαίαν, εἶνε ὡς τὰ ἐν: τοῦ πλοῦτος, ἐξ ἀρχαίου μαθητοῦ κατασκευαζόμενα προπλάσματα πρὸς τὰ ἀθάνατα ἔργα τοῦ φειδίου καὶ Πραξιτέλους.

Ἐπιθέσαντες ἴδον ἐν περιλήψει τὰ περὶ γενέσεως τῆς τέχνης, ἐρχόμεθα νῦν νὰ ἐξετάσωμεν δύο ἔτερα ἐπιζητήματα, τὰ ἑξῆς:

Ἄρον ἢ τέχνη ἐγεννήθη ἰδίᾳ ἐν ἐκάστῳ λαῷ; ἢ γεννηθεῖσα καὶ ἀναπτυχθεῖσα ἐν ἐνὶ μόνῳ μετεδόθη ὑπὸ τούτου εἰς ἅπαντας τοὺς πρώτους λαοὺς διὰ τῆς συγκοινωνίας;—καὶ

Βον Πῶς ἀνεπτύχθη καὶ προώδευσεν ἡ τέχνη αὐτὴ παρὰ τοῖς διαφόροις ἔθνεσι.

Συγκρίνοντες τὰ παλαιοντολογικὰ καὶ ἀρχαιολογικὰ μνημεῖα τῆς τέχνης τῶν δύο κόσμων, καὶ παρατηροῦντες τὴν καταπληκτικὴν ὁμοιότητα ἐν ταῖς βάσεσιν αὐτῶν, δύο ὑποθέσεις δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς τέχνης.

Ἡ ὅτι, μιᾶς πρωτογενεῖς οἰκογενεῖας καὶ ἐπομένως ἐνὸς λαοῦ κατ' ἀρχὰς ὑπάρχοντος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀυξήσαντος δὲ καὶ διασκορπισθέντος δι' ἀποικιαῶν, ἢ αὐτῇ ἀρχικῇ τέχνῃ παρηκολούθησαν ἅπαντας τούτους ἐν ταῖς ἀποικίαις αὐτῶν, σχηματίσαντας κατόπιν, καὶ ἀναλόγως τῆς κλιματολογικῆς καταστάσεως τοῦ τόπου εἰς ὃν ἐπέκεισαν, τοὺς διαφόρους ρυθμοὺς τῆς τέχνης, τοῖς δεκνύοντες ἴδον τὴν αὐτὴν ἀρχικὴν βᾶσιν καὶ καταπληκτικὴν ἐν ταῖς ἀπτομερειαῖς αὐτῶν ὁμοιότητα.

Ἡ ὅτι, πολλοὶ πρωτογενεῖς λαοὶ κατ' ἀρχὰς ἐν διαφόροις μέρεσι τῆς οἰκουμένης ὑπάρχοντες, ὑποκείμενοι δὲ, ὡς λογικὰ ζῶα, εἰς τὰς αὐτὰς φυσικὰς ἀνάγκας, ἐπενόησαν τὰ αὐτὰ σχεδὸν χειρονακτικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ πρῶτα ἔργα τῆς τέχνης, ὧν τινῶν τὴν ὁμοιότητα σήμερον ἡ παλαιοντολογία καὶ ἀρχαιολογία παρουσιάζουσιν ἡμῖν ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τῆς οἰκουμένης.

Διότι ἂν λάβωμεν εἰς σύγκρισιν τὰ μνημεῖα τοῦ Μεξικοῦ, Αἰγύπτου, Ἑλλάδος, Μικρᾶς Ἀσίας, Ἰνδῶν, Κίνας καὶ Ἰαπωνίας, θὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι οἱ κατασκευάσαντες ταῦτα λαοὶ, ἐπὶ τῶν αὐτῶν κανόνων τῆς τέχνης φαίνεται εἰς ἐκείνην.

Ἡ ὁμοιότης δὲ τῶν μνημείων τούτων οὐδόλως

φαίνεται ἐκπλησσοῦσα ἡμᾶς ὡς πρὸς τὰ μνημεῖα τῆς τέχνης τοῦ παλαιοῦ κόσμου, διότι ἐκ τῆς γνωστῆς ἴδου συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν λαῶν τοῦ κόσμου τούτου ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐπύλλοθεν αὐτῇ.

Τὸ ἐκπληκτικὸν διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης ἐστὶν ἡ ὁμοιότης τῶν τοῦ νέου κόσμου μνημείων μετὰ τῶν τοῦ παλαιοῦ, διότι μὴ ὑπαρχούσης πρὸ τοῦ Κολόμβου οὐδεμιᾶς συγκοινωνίας τῶν δύο κόσμων κατὰ τὰ φαινόμενα ἴδον, πῶς προέβλεθεν ἡ ὁμοιότης αὕτη; *Βοθαίως σὺχὶ ἐξ ἀπλῆς συμπτώσεως, ἀλλ' ἐξ ἐπιδράσεως καὶ μυστικῶς προεβλόντος* ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἐπομένως διὰ τούτου ἀποδεικνύεται ὅτι ὑπῆρξε συγκοινωνία τῶν λαῶν τούτων πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου ἀνακαλύψεως τοῦ νέου κόσμου.

Ἄρα ἐκ τῶν δύο ἀνωτέρω ὑποθέσεων, ἢ τε πρῶτη, ἢτοι ὅτι ἐκ μιᾶς μόνης πρωτογενεῖας προέβλεθεν ἅπας ὁ πολιτισμὸς καὶ αἱ τέχναι, βασιζομένη ἐπὶ τῆς γενικῆς ὁμοιότητος τῶν μνημείων τῆς τέχνης καὶ ἐπὶ τῆς ἀγίας Γραφῆς, καὶ ἡ δευτέρα, ἢτοι ἂν, ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων γεννηθέντων εἰς διδάρα μέρη τῆς γῆς, προέβλεθεν ὁ αὐτὸς πολιτισμὸς, βασιζομένη ἐπὶ τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης τῆς Παλαιοντολογίας καὶ Ἀρχαιολογίας, διατελοῦσι μέχρι σήμερον ἅλτοι παρὰ τοῖς σοφοῖς.

Τοῦ συμπεράσματος ὅμως ἀμφότερων τούτων τῶν ὑποθέσεων ὄντος τοῦ αὐτοῦ, δηλ. ὅτι, ὅπως ὑπάρχει ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότης τῆς τέχνης παρ' ἅπασιν τοῖς λαοῖς, καὶ τοῖς ἀντικειμένοις ἐτι, τῆς τέχνης ταύτης βασιζομένης ἐπὶ ἰδίῳ κανόνων, ἔπεται ὅτι αὕτη παρήχθη καὶ μετεδόθη εἰς ἅπαντας τοὺς λαοὺς τῶν δύο κόσμων ἐκ τῆς αὐτῆς ἐστίας.

Οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων τῶν περὶ τέχνης γραφάντων, θεωροῦσιν ὡς κυρίαν πηγὴν τοῦ τε πολιτισμοῦ καὶ τῶν τεχνῶν τὴν Αἰγύπτου, τοῦτο δὲ καὶ ὁ πρῶτος τῆς ἀρχαιότητος ἱστορικὸς Ἡρόδοτος ἀναφέρει.

Ἄλλ' ὁ λαὸς ὁ εἰς τὸ μέγιστον σημεῖον τῆς τελειότητος ἀνυψώσας τὴν τε φιλοσοφίαν καὶ τὰς τέχνας, ὁ ἑλληνικός, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λάβῃ παρ' ἄλλου τὰς ἀρχὰς τῆς τέχνης, τέχνης βασιζομένης ἐπὶ τῶν κανόνων τῆς καλαιουσίας, οὗς μόνον οἱ Ἕλληνες ἀνεκλήθησαν καὶ ἠδυνήθησαν νὰ παραστήσωσιν ἐν πάσῃ τελειότητι. Ἐπομένως ἐκ: τοῦ τέλους κρίνοντες τὴν ἀρχὴν λέγομεν, ὅτι ἐν τῇ ἑλληνικῇ κατ' ἀρχὰς λαῷ ἐγεννήθη, ἀνετράφη καὶ ἠνδρώθη ἡ τέχνη, σπέρματα τῆς ὁποίας μεταδοθέντα διὰ τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ πνεύματος τούτων εἰς ἅπαντας τοὺς λαοὺς ἐπέφερον τὴν παρὰ τοῖς λαοῖς τούτοις ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων ρυθμῶν τῆς τέχνης.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ παρούσα μελέτη, σκοπὸν ἔχει τὴν ἀπλῆν ἐξιστόρησιν τῆς περιόδου τῆς τέχνης παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς, καὶ σὺχὶ ἀνάπτυξιν θεωριῶν, ἀφῆνον κατὰ μέρος τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, δι' ἢν πλείστα ἐπιχειρήματα ἐπιχειρήματα, ἐκ τῆς συγκριτικῆς μελέτης ἐπὶ τε τῶν ἀρχαίων συγγραφήων καὶ τῶν μνημείων τῆς τέχνης, ἢ μὲλλω ὁσονούπω νὰ δημοσιεύσω, ἄρχομαι τοῦ δευτέρου ζητήματος περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ προόδου τῆς τέχνης παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς, ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ἀκολουθῶν τὴν αὐτὴν σειράν τῶν περὶ τέχνης γραφάντων νεωτέρων.

Ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, ἕκαστον ἔθνος διαμορφῶν τὸν ρυθμὸν τῆς ἰδίας αὐτοῦ τέχνης, ἢ ἂν ἐξῶθεν ἐδέξατο αὐτὴν μετασκευάζει κατὰ τὴν φύσιν τοῦ εὐδαίμου αὐτοῦ ἢ κατὰ τὰς ἀξιώσεις τοῦ κλίματος εἰς ὃ κατοικεῖ.

Ἐπομένως ὁ αἰγύπτιος ζῶν ἐν θερμότητι καὶ ἀδένδρῳ τόπῳ κατασκεύασε τὸ πρῶτον τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐν ὑπογίαις σύριγγι, κατόπιν δὲ δημιουργῶν ἰσχυρὰ κατὰλληλα, ἀναλόγως τῶν πλεοναδασῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ ἀνέβλεθεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ εὐδαίμου κτίσας οἰκίαν ἐξ ὀγκωδῶν μονολίθων, ἢν ἐκάλυψε διὰ στήνης ὀριζοντίου, ἢτε μὴ φοδοῦμενος τὰς ἐκ τῶν βροχῶν προσβολὰς, ἕνεκα τοῦ ξηροῦ καὶ ἀρχαίου κλίματος τῆς χώρας αὐτοῦ.

Ὅθεν τὸ τεχνικὸν εὐνοικὸν αἶσθημα, διατυπωθὲν κατὰ τὰς ἀνάγκας ταύτας τοῦ κλίματος καὶ ἐπιπρασθὲν ὑπὸ τοῦ δεσποτισμοῦ τῶν θεοσκευτικῶν ἀρχῶν, παρήγαγεν ἰδιόρρυθμὸν τινα ἀρχιτεκτονικὴν συνθέσασαν τὸ ἀφέλις μετὰ τοῦ μεγαλοπροποῦς, ἀρχιτεκτονικῆς διαμείναςαν σχεδὸν ἐντελῶς ἀμετάβλητον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων τῆς ἀσπίσεως αὐτῆς, οὐδὲν ἀπολέσασαν ἐκ τῆς ἑαυτῆς εὐρυθμίας ἕνεκα τῶν διαφόρων περιπετιῶν ἃς ὑπέστη ἡ Αἰγύπτος ἐκ τῆς εὐδοχῆς ξένων λαῶν, μέχρις οὐ διὰ τῆς ἐπικρατίσεως τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ γέρας κατακτίσεως, ἐξέλιπε πᾶν ἔχνος τοῦ ἀρχαίου αἰγυπτιακοῦ βίου.

Κατὰ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ ρυθμοῦ τούτου οἱ Αἰγύπτιοι καλλιτέχναι, ἐπιπρασθόμενοι ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκθεθεισῶν φυσικῶν καὶ θεοσκευτικῶν ἀναγκῶν, ἤρξαντο κατασκευάζοντες τὰ οἰκοδομήματα αὐτῶν, μισοῦμενοι τὰ διάφορα περὶ αὐτοὺς σχήματα τῆς φύσεως, βασιζόμενοι ταῦτα ἐπὶ τύπων ὀρισμένων ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἱερέων.

Ἐκ τῶν τριῶν ἐκαστικῶν τεχνῶν, τῶν παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἀναπτυχθεισῶν, πρῶτη φαίνεται ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, διὰ τῆς ἀνεγέρσεως οἰκοδομῶν, ὧν ἡ τοιχοδομία συνέκειτο ἐκ μεγάλων λίθων λείως λελαξευμένων, παχυτάτων καὶ μάλιστα κατὰ τὴν βᾶσιν, πρὸς τὰ ἄνω δὲ ἐμειοῦντο, διὰ τῆς κλίσεως μόνον τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας, ἐνῶ ἡ ἐσωτερικὴ ἠγείρετο σχεδὸν κἄθετος, ὅπερ καθίστα τὸν αἰγύπτιον τοῖχον ἀπροσφωρότατον εἰς ἐναρμονίους συνθέσεις.

Ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ τῶν Αἰγυπτίων κατατάσσονται, οἱ ὀβελαῖοι οἱ πρὸ τῶν πυλώνων, τῶν μεγάλων οἰκοδομῶν ἰστάμενοι καὶ οἱ τάφοι, ὧν τινῶν δύο εἶδη ὑπῆρχον, οἱ λελαξευμένοι ἐπὶ βράχων ὀρθῶν καὶ οἱ ὀκοδομημένοι ἐπὶ ἐπιπέδου ἐπιφανείας. Ἐν τοῖς τελευταίοις τούτοις αἰγυπτιακοῖς τάφοις κατατάσσονται καὶ αἱ πυραμίδες, τὰ γιγαντιαία ἐκεῖνα οἰκοδομήματα, ὧν ἡ ἀνέγερσις κρύπτεται εἰς τὰ ὄκνη τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος.

Ἄπαντα ταῦτα τὰ αἰγυπτιακὰ μνημεῖα ἐκομίζοντο πλουσιότατα δι' ἀναγλύφων καὶ ἱερογλύφων σοφόντων τὰ παμποικίλια αὐτῶν χρώματα, μέχρι σήμερον.

(Ἀκολουθεῖ)

Π. ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ
ἀρχιτέκτων.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΡΕΤΑΙΟΣ

Πρὸς τί ἢ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου μέλαινα σημαία ἐπὶ τοῦ ἀετώματος αὐτοῦ πενθίμως κυματίζει; Ἀέτρις τῆς θείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπιστήμης, σέμνωμα τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς ἀσπλάγχχνως ἐκ τοῦ ἐπιστημονικοῦ λειμῶνος ἀρπάζεται καὶ μάρτυς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου καταπίπτει, ἢ δ' ἑλληνικὴ ἐπιστήμη καὶ νεότης νέαν πνευματικὴν ὀρφάνευσιν ὑψίσταται. Ὀρφανὴν ἐπιδευκνύει τὴν πένθιμον αὐτοῦ ὕψιν τὸ Δημοτικὸν νοσοκομεῖον, ἐν ᾧ ἡ ἱατρικὴ νεότης σοφῶς ἠντλήσασα τὰ διδάγματα σπουδαίου κλάδου τῆς ἱατρικῆς. Εἰς τῶν ὀλιγίστων ἀστέρων, οὗς δύναται νὰ ἐπιδείξῃ τὸ ἑλληνικὸν ἐπιστημονικὸν στερῶμα—οἶμοι!—διὰ παντὸς εὐδὲσθῃ. Ὁ Θεόδωρος Ἀρεταῖος ἀπέθανε! Διὰ βραχέων δὲ δέλομεν σκιαγραφῆσαι ὁποῖον ἄνδρα ἀπώλεσε τὸ δῶσμορον Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον.

Ὁ Θεόδωρος Ἀρεταῖος ἐγεννήθη ἐν Ναυπλίῳ, περὶ τὰ τέλη τοῦ 1829, τὰς δ' ἐγκυκλίους αὐτοῦ σπουδὰς διήνυσεν ἐν Ἀθήναις.

Φοιτήσας ἐν ἀρχῇ ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ, μετέβη εἰς μετὰ τριετὴ ἀκρόασιν τῶν τῆς ἱατρικῆς σχολῆς μαθημάτων πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ τῷ 1851 εἰς Βερολίνον, ἔνθα μετὰ λυμπερὰς σπουδῶν ἀναγορεύεται διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβαίνει εἰς Πεννηνὴν καὶ Παρισίους πρὸς εὐρύτεραν μόρφωσιν, ὅπῃ τῷ 1856 κατέρχεται εἰς Ἑλλάδα ἐπιστημονικώτατα καθηγητικῶν. Ὑποστάς δὲ καὶ τὰς ἐν τῇ ἱατροδυσκορίῳ πρακτικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις διορίζεται ἱατρὸς εὐδύς ἅμα τῇ συστάσει τῆς Ἀστυκλικῆς ἐν αὐτῇ, τὰ μάλιστα ἐργασθεῖς πρὸς ἐδραίωσιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ—καὶ διδασκτικοῦ—ταύτου ἰδρύματος.

Τῷ δὲ 1863 διορίζεται καθηγητῆς τῆς καλλιτεχνικῆς ἀνατομίας ἐν τῇ πολυτεχνικῇ σχολῇ, διδάσας ἐν αὐτῇ μέχρι τοῦ 1866. Ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ τῷ 1863 διορίζεται ὑφηγητῆς τῆς χειρουργικῆς, κατὰ δὲ τὸν Μάρτιον τοῦ 1864 προάγεται εἰς ἑκτακτὸν καθηγητὴν τοῦ αὐτοῦ μαθήματος, ὅπερ ἐπὶ ἐξαετίαν ἐδίδαξε, γενόμενος κατὰ ὀκτώβριον τοῦ 1870 τακτικὸς καθηγητῆς τῆς χειρουργικῆς παθολογίας καὶ χειρουργικῆς κλινικῆς. Ἀπὸ πολλῶν δ' ἐτῶν διηύθυνε τὴν χειρουργικὴν κλινικὴν τοῦ δημοτικοῦ νοσοκομείου ἢ Ἐλπίς, ἐν ᾧ ἐδίδασκεν ἐκτελῶν μετὰ πρωτοφανοῦς δεξιότητος καὶ ἀξιοθαυμάστου ταχύτητος τὰς σπουδαιοτέρας τῶν ἐγχειρήσεων.

Κατὰ τὰ ἔτη 1860 καὶ 1861 ἐξέδιδε τὸ περιοδικὸν «ὁ Ἀσκληπιός», ὄργανον τῆς ἐν Ἀθήναις ἱατρικῆς ἐταιρίας, ἐν ᾧ πολλὰς πραγματείας ἐδημοσίωσεν, καὶ: «Ἐκθεσὶν τοῦ κατὰ τὴν 9 ἑβρουαρίου 1858 ἐν Κορίνθῳ καὶ τοῖς περὶξ συμβάντος σεισμοῦ καὶ τῶν συνέπειν αὐτοῦ». «Περὶ ἠλεκτροκαυστικῆς ἐφηρμομένης εἰς χειρουργικὰς ἐγχειρήσεις». Ἡ χειρουργικὴ παρ' Ἑλλήνων—Ἰσχυρὸς Ἀγωγή—καὶ πολλὰς ἄλλας.

Διυτέλεσε δὲ μέλος πολλῶν ἱατρικῶν ἐταιριῶν καὶ ἄλλων φιλολογικῶν ὁμαδιῶν, ὑπὲρ ὧν ἐργάσθη πρῶταν δ' ἐξέλεξεν κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1879—1880, ὅποτε ἀναλαβὼν τὴν ἀρχὴν ἐξεφώνησε τῇ

14 Δεκεμβρίου 1879 τὸν ὄρατον καὶ εἶτα δημοσιεύθηκα λόγον του : «Περὶ τῶν προόδων τῆς χειρουργίας κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας».

Μέλος τῆς πανεπιστημιακῆς συγκλήτου ἐξελέγτο διαρκῶς καὶ διετέλει ἰατροσόφου ἀπὸ τοῦ 1865. Κατὰ δὲ τὴν πρό τινων ἐτῶν ἐορτασθεῖσαν πεντακοσιετηρίδα τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Πανεπιστημίου ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ὡς ἀντιπροσώπου αὐτοῦ εἰς αὐτό, ἀνακινῶσα πρὸς τοὺς αὐτόθι συνελθόντας δοφίους τῆς Ἑσπερίας σπουδαίαν πραγματείαν.

Σύναμα δ' ἐπεφορτίσθη τότε καὶ τὴν ἐπισκοπὴν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Πανεπιστημίων, ἐπιστημονικῶν φροντιστηρίων καὶ θεραπευτηρίων, τὰς δὲ περὶ αὐτῶν μελέτας του πρὸ τίνος ἐδημοσίευσεν.

Ἡ το ἐλληνικὴ καὶ ἄλλων κρατῶν κυβερνήσεις ἐτίμησαν τὰς πρὸς τὴν ἐπιστήμην, τὰ γράμματα, τὴν ἀνθρωπότητα ὑπηρεσίας αὐτοῦ δι' ἀνωτέρων παρασημίων.

Ἀφιερωθεὶς δὲ τῇ ἐπιστήμῃ ὁ Ἀρεταῖος ἐργάζεται δόκως ἀφαιρῶν πᾶν ὅ,τι νέον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ.

Ὁ θάνατος δὲ τοιοῦτου ἐξόχου ἐπιστήμονος καταλείπει κενὸν δυσαναπλήρωτον ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ὃ π ἐ ρ τ ῆ ς π ρ ο ὄ θ ο υ τ ο ῦ ὁ π ο ἰ ο υ, ὡς γράφει ἐν τῇ διαθήκῃ του, ἐ μ ὄ χ θ η σ ε μ ἔ χ ρ ι τ ῆ ς τ ε λ ε υ τ α ἰ α ς σ τ ι γ μ ῆ ς α ὑ τ ο ῦ.

Τὸ μέγιστον μέρος καὶ περιουσίας αὐτοῦ ἀφιεροῖ ὁ ἀοιδίμος καθηγητὴς τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ὡς δι' αὐτοῦ ἀνεγερθῆ ἐν Ἀθήναις Νοσοκομεῖον, περιλαμβάνον 15 ἑξ ὅς 50 κλινὰς, ὑπὸ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :

Χειρουργικὴ καὶ γυναικολογικὴ κλινικὴ ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Θεοδώρου καὶ Ἑλένης Ἀρεταίων.

Τὸ ὄνομα τῆς συζύγου αὐτοῦ. ἵτις μετ' ἐκφράσεων λατρείας ἀληθοῦς ἀναφέρεται ἐν τῇ διαθήκῃ του ἐξήτιθεν ὁ Ἀρεταῖος ὡς τῆς ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, διότι αὐτῇ, λέγει, εἰς τὴν περὶ τὴν οἰκιακὴν οικονομίαν ἱκανότητα αὐτῆς, ὀφείλει τὰς ἀπαρχὰς τῆς περιουσίας του. Συγχρόνως δ' ὤρισεν ὡς, ὅπῃ ἢ Ἀκαδημία ἀρξῆται λειτουργοῦσα καὶ ὀρίζουσα διαγωνίσματα ἢ βραβεῖα ἐπιστημονικά, τὸ Πανεπιστήμιον κορηγῆ ὄραχμ. 1000 κατ' ἔτος πρὸς ἰδρυσὶν γέρατος χιλιοδράχμου ἐπιδίου ἢ διςχιλιοδράχμου κατὰ διετίαν, καὶ ὅπερ φέρον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ν' ἀνῆκῃ εἰς τὸ τμήμα τῆς ἰατρικῆς ἢ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Τοιοῦτος δ' ἐν ἀτελεῖ σκιαγραφία ὁ ἀνὴρ, ὃν ἐκάλυψεν ἡδὴ ἡ ἄστικὴ γῆ. Ὅποιον δὲ τὸ μέγεθος τῆς ἀπωλείας, ἂν ὑπέστη ἡ ἐλληνικὴ ἐπιστήμη, ὅποιον τὸ πλῆγμα, ὅπερ ὑπέστη ἡ ἀκαδημαϊκὴ νεότης, διελάλει ἐν γλῶττι τὸ μέγα ἀλιθὸς πένθος, ὅπερ κατέλαβε τοὺς τε φοιτητὰς, συναδέλφους καὶ πάντας τοὺς γνωρίζαντας αὐτόν.

Τὴν μνήμην σου, σεβαστὴ καθηγητῆ, οὐ περιούλιον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ τὸ Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον, ὡς τὸ πολυτιμώτατον ἀγαθόν, ὡς κέντρον ἐπιστημονικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐπιστημονικῆς ἐθελοθυσίας. Ἡ μνήμη σου οὐ διατελεῖ μεταδιδομένη

ἀπὸ γενεῆς εἰς γενεάν, ἀείποτε ζῶσα καὶ θάλλουσα ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ τοῦ ἔθνους σου, ὑπὲρ οὗ λαμπρῶς ἠόλισσας.

Κ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ.

Ο ΑΧΑΝΗΣ ΩΚΕΑΝΟΣ.

Εὐλαμπῆς δειλὴ αἰθρίας ἡμέρας διὰ τοῦ παγγῆσου τοῦ φωτός μανθίου τὴν φύσιν περιέβαλλεν· ἐπὶ τοῦ λόφου αἱ τηλεθώσσαι δάφναι ἐκυρτοῦντο ἐρατεινῶς ἐν' ἀποφύγῃ τὴν ἐλαφρὰν τῆς αὐρᾶς ἰσπίδα. Ἐν τῷ γλοαχνεῖ πεδίῳ νεαροὶ ποιμένες καὶ ποιμνίδες εὐμειδεῖς ἤλιον εὐθύμως καὶ συνωροῦντο κυκλικῶς ἀλληλοκρατούμενοι τὰς χεῖρας ἀπὸ τῶν κρηπῶν· καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ λόφου προσπνέουσα ζεφυρτίς, πλήρης ἤδη τοῦ ἀγνοῦ μέρους τῆς δάφνης, ἦν κατὰρθεωσαν ἐνα θωπεύσῃ, διήρχετο τὰ χεῖρα τῶν παιδῶν κύκλον τῶν νεανίων, ἀνήρπαζεν ἐν παιδίᾳ τὴν κυκτέσσαν τῶν παρθένων κοιλίαν, ἐρρίπιζε τὰς μορφὰς αὐτῶν, καὶ κλέπτουσα ἀπὸ τῶν ἀπάλων τοῦ χοροῦ χεῖλέων τὰ πτερόεντα τῶν φημάτων ἔπει, ἐσκέδαζεν αὐτὰ μακρὴν, μακρὴν, δεξιᾶ, ἀριστερᾶ, τέλος δὲ ἀπαυδῶσα, ἐπέριπτεν αὐτὰ εἰς τὰ ὠτα τῆς εἰς δόξα κεκρυμμένης Ἥχους, ἥτις ἐν ἀκραιῖ μορτίκι αὐτὰ ἀνεσάλπιζε.

Κατῆλθον τοῦ λόφου, διέβην τὴν κοιλίαν καὶ φθόσκ εἰς τὴν πύραλον ἔστην πρὸ τοῦ ἀχανοῦς ὠκεανοῦ. Ἴπλοῦτο οὗτος πρὸ ἐμοῦ εὐρύς, ἀτέρμων, λείος γλαυκώφαιος· τὸ ἀείρουον αὐτοῦ κύμα ἀενάως ἐρχόμενον, ἀενάως προσέπιπτεν ἐπὶ τῆς πετρῶδους ρηγμίνος καὶ ὠγκοῦτο, ὑψοῦτο, ἐπέλλετο, οἶοναι προσπαλοῦν ἐνα ὑπερβῆ αὐτὴν καὶ μεθ' ὀρμῆς πλημμυροῦσα ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Ἀλλὰ χεῖρ ἀφανῆς, χεῖρ σπιδαρῆ, ἡ χεῖρ ἡ ἄπτουσα τοῦ ἡλίου τὸν ἀείφωτον λόγγον καὶ βάρουσα εἰς θαυμασίας θάλλους χοροῖας τὰ καλλιπέταλα ἔνθημα, ἡ χεῖρ ἡ ἀπλοῦσα ροδίην αὐλαίαν ἐπὶ τοῦ αἰθέρου ἐν αὐγῇ καὶ σπείρουσα ἐπ' οὐτοῦ μυριάδας ἀδαμάντων ἐν σκοτίᾳ, ἡ χεῖρ ἐκείνη, λέγω, ἡ πανίσχυρος, ἡ τῶν τεσσάρων ἀκρατῆτων στοιχείων τὴν ὁρμὴν ἐν τῇ παλῆμῃ συνέχουσα, ἀκόπως τὸ θρασὺ κύμα ἐκάλυσε· τότε δ' ἐκείνο καθορῶν ἐαυτὸ τὸσφ ἀνίσχυρον πρὸ τῆς τὴν φύσιν ἡνιοχούσης ἀοράτου χεῖρός, ἐπανάπιπτεν ἀφ' ἐν βαθὺν ρόχθον, οἶοναι ὀπόκωρον στόνον ἀπογοητεύσεως.

Καὶ ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ βλέμμα μου ρεμβῶδῶς ἐπ' αὐτοῦ ἐπλάνετο, ὁ νοῦς μου ἐφέρετο πρὸς ἀχανεῖς, ὡς ἡ ἔκτασις ἐκείνη τοῦ ὕδατος λογιζομένης. . .

Μέσῳ τοῦ πόντου τοῦ γλαυκοῦ, τοῦ πόντου τοῦ ἰσπίδου, ὅπου κυλλοῦνται ὄραοι ἀφροσπεφῶν κυμάτων ὀρουθουμένων εἰς πνοάς ἀνέμου καὶ ζεφύρου ὡς ὑπὸ πτέρυγ' ἀραιῶν πνευμάτων ἀοράτων,

μέσῳ τοῦ πόντου τοῦ μεστοῦ εἰρηναίως γαλήνης, ἂν ἄνωθεν λευκόφαια ἐπισκιάζοντο νύφη, ἔθα παλάζει ἡ ροὴ τῆς ἡρεμίας δίνης καὶ προχωρεῖ, καὶ προχωρεῖ δίχως ποτὲ νὰ στρέλῃ· εἶδον βουνοῦ τὴν κορυφὴν ἦν λούουσι χειμῶνες καὶ δίχως ἡ μανία των νὰ τὴν πατάξῃ σδύνουν, καὶ μόνον ἀπομένουσαι αἱ ἰσπίλοι χιόνες ἀμφίβολον λευκότητα, ὅταν νυκτώσῃ, χύνουν.

Σπερθὸν καὶ χιονόλευκον ὡς γίγας ἐκ μαρμαροῦ ὄρεσται γαῦρον τὸ βουνόν ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων ἀνισθῆτον καθὼς αὐτὸ τὸ μάρμαρον τῆς Πάρου ἄκουει τοὺς ψιθύρους των καὶ τὰ στενάγματά των

Ἐπίσπε χρυσὴ ἀκτίς τοῦ δύνοντος ἡλίου ἡ φῶς αὐγῆς καταφιλοῦν τὸ ράδιον ὕπερ θάλλα ὄραον στεφάνου λαμπεροῦ, στεφάνου οὐρανοῦ τὴν κορυφὴν τὴν ἀβάτον τοῦ ὄρους περιβάλλει, Καὶ τότε, ἡ λευκὴ χιὼν χρυσιζομένη τὸ παρῖστί ὡς ὑψηλὴν εἰκόνα μεγαλείου ἂν ὀδεταὶ ἡ θύελλα ἂν πνέῃ μικρομένη καὶ στεφανοῖ ἐν θαυμασμῷ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου.

Ἄσπε οὐρανόμηνες, ὡ γίγα τῆς θαλάσσης ἐν δέβεται ἡ θύελλα καὶ στεφανοῖ ἡ δύσις ἡ ἀναξ τῆς ἐκτάσεως εἶσαι αὐτῆς ἰσπίδος· τὸ κύμα εἶναι ὄρονος σου καὶ κράτος σου ἡ ψύξις.

Πῶς ἴθελα τὴν κορυφὴν αὐτὴν τὴν πελορῶν ἂν, πρῶτην, ἂν περιχυθῆ, ὀμύχλης θέλει κρῦψει, ἐγὼ νὰ ἔχω κλίμακα ὑψίβατον εὐθεῖαν καὶ νὰ πατιῶσθε ἐπ' αὐτῆς ν' ἀνέλθω εἰς τὰ ὕψη! . .

Χομίζω ὅτι μετ' αὐτῶν συγκοινωνοῖ ἐκείνη . . πλὴν καὶ ἂν ἦναι χαμηλὴ ἕως ἐκεῖ νὰ ἴδωσθ, ὁ ἀετὸς ὅς τις πετῆ ἐπάνω τῆς καὶ κλίνει μετὰ τὴν πτερὰ του δύνεται νὰ με ἀναυδῶσθ.

Ἴθελα τέλος, ὅπως σὺ, ὄρθη καὶ μαρμαρίνη, ἐπὶ αἰῶνας ἀπαθῆς, ἐπὶ αἰῶνας ζῶσα, νὰ θεωρῶ τὸν οὐρανόν, τὸ σὺμπαν ἐν γαλήνῃ, τῆς οἰκουμένης τὴν ζωὴν νὰ θεωρῶ συγῶσα! . .

Ὄττω, ἐπάνω, ὑψηλὰ καὶ τῶν αἰθέρων πέραν εἰς ὕψη ὑπερνέφελα, εἰς σφαίρας ἰδεώδεις ἐν αἷς δὲν ἔχει ἡ αὐγὴ ἡ πᾶμψωτος ὀσπέραν καὶ ἄς μῆς κρῦπτουν τούρανοῦ οἱ ὀθῶ! οἱ σαλπυριῶδεις.

Ἄκεανὸς ἀπέραντος, βαθὺς ἐπαιωρεῖται καὶ εἶναι ἀπειρος καθὼς ὁ Πλάστιξ εἶναι μόνον ὑπὸ ἰσχύος ἀφανοῦς ὁ ροῖς του διωθεῖται καὶ εἶν' ἡ θάλασσα αὐτῆ· ὁ πόντος τῶν αἰώνων.

Πάντοτε ῥεῖ δίχως πλὴν ποτὲ του νὰ ἐκρέμ. ἀέρον κοίτη συγκρατεῖ τὸ ρεῖθρον τὸ εὐρύ του θεοῦ πνοῦ, γλαυκὸς βορρῶς, ἐπάνω του προπνέει καὶ εἶναι, εἶναι ὁ θεὸς ἡ ἄσπιτος πηγὴ του . .

Ἐκαστον κύμα του αἰῶν κ' οἱ παλλασμοὶ του ὕμνου ὄς ἀσιγῆτως ἀνυψοῖ πρὸς τὸν θεὸν ἡρέμα ἠπλοῦται ὡς ἀκύμαντος γαλιναῖα λίμνη καὶ εἶναι ἡ γαλήνη του τοῦ Ποιητοῦ τὸ βλέμμα.

Ναί! ἂν ἡ λαλιὰ κῆστοτε πνοῆν λυσσῶδη κύνη ῥίπτει τὸ βλέμμα ὁ θεὸς καὶ ἡρεμῆ ὁ κλύδον καὶ πάλιν ὡς μεῖδιμα προβάλλει ἡ γαλήνη κ' οἱ ἀργυρόλευκοὶ ἀφροὶ δίκην ἀγνῶν ἐλπίδων.

Ἄν ἀθριῶσθ κῆστοτε μεῖδιμα τοῦ Πλάστου ἐπάνω του προσπίπτουσιν αἱ λάμψεις του ἐκείναι καὶ τ' ἀνακλῶντα κύματα τῆς θαλάσσης καλλῶντος του Χρυσοῦ αἰῶνες λέγονται, χρυσοὶ αἰῶνες εἶναι.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γλαυκοῦ ὠκεανοῦ ἐκείνου ὄστις καλεῖται ἀπειρος ἐκεῖ αἰωνιότης ἐπάνω ὄρονον λάμποντος, χρυσοῦ, ἀδαμαντίνου, ὡς σὺ, εἶδῶ, βουνόν, οἶκει ἡ Ἄναρχος θεότης.

Εἶν' ἡ μορφή της ἀφροστος καὶ σέλας Ἄλκιδεας ὡς σὲ τοῦ Φοῖβου ἡ ἀκτίς, ἐκείνην περιβάλλει ὀαμβοὶ δὲ τῶν ὀρμάτων μας τὰς βλάψεις τῆς θρασίαις φητὸς αὐλαία κρῦπτουσα τὰ ἰσπ' τῆς κάλλη.

Πνευμά μου, στήσον τὰ πτερὰ! ὡ φαντασία, στήσον ἔμπρὸς εἰς τὴν θεότητα μετ' ὀράδος πλανομένη, κ' εἰς τοῦ πελάγους τάχανα καὶ βαθαρόσθην στήσον, αἰφνης ἡ πτέρυξ σου ὀργὴ καὶ κεκμηκυῖα μένει! . .

Ἀπὸ τὰ κύματα αὐτὰ τῶν ἀχανῶν αἰώνων ἄει ὁ Πλάστιξ κ' εἰς ἡμῶς σταγόνα μίαν ῥάινει καὶ ἡλιος ὑπέριετος τὸ Ἄπειρον χρυσοῦνον τὴν ἐξατμίζει, καὶ ἐκεῖ αὐτῇ ἐπαναβαίνει.

Καὶ ὡς τὰ κύματα αὐτὰ, βουνόν, ἐμπρὸς σου κλίνουσι ἡ ὀ ποῖς σου θραῖει τὴν ἰχώ τοῦ σιγανοῦ των ἴβροντου κ' ἐκείνα πρὸ τοῦ Ἄνακτος ἔρχονται, πίπτουν, σδύνουσι καὶ προσκυνοῦσθι θίγοντα τὴν ἀκραν τῶν ποδῶν Του!

Ἄ πόντε, προσιτὴ εἰκὼν τῆς αἰωνιότητος ἐπὶ γῆς, κοινήν αὐτὴν πᾶσι τοῖς ἐπὶ γῆς ἀποβαίνουσα· ὡ οὐρανὲ, ἀπρόσιτος τρύπη ἐπὶ τοῦ ὕψηλοῦ αἰθέρου εἰκόνα δηλοῦσα ἴσθι δέον ἐνα ὕψωθῆ τὸ ἡθικὸν ἐν ὅπως φλόξῃ μέχρις αὐτῆς· ὡ μεσοπόντιον βουνόν, τὸν Ἄνακτα τῶν αἰώνων παρῖστων, ὑπερῶφλης στήλη, τὰς δύο ταύτας μεγαλοπρεπεῖς τοῦ ἀπέρου εἰκόνας συνάπτουσα! Ἐφ' ὕμων ὡς ἐπ' εὐρείας καὶ ἡρέμου ἀγκάλης μετὰ πόθου ῥιπτόμενον ἐπναπαύεται τὸ πνεῦμα ἡμῶν, ὅπερ ἔσχει ἐν τῇ φύσει τὸ ἀχανεῖς καὶ ἐν αὐτῷ τὸ θεῖον ἐπιζῆται.

ΚΟΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΙΟΥ.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΠΑΜΟΣ.*

Δὲν ἡδύνατο λοιπὸν ν' ἀναμείνη ἐπὶ πλεόν καὶ τὸ ταχύτερον, τῇ ἐπιούσῃ αὐτῇ, εἶδει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, ἀλλῶς ὅλ ἦτο λίαν ἀργά.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἔτερα διέξοδος εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς πλὴν τοῦ θανάτου, γαλήνην κατεκλύψε τὴν ψυχὴν αὐτῆς, γαλήνην, ἣν παρέχουσιν αἱ ὀριστικῶς ληφθεῖσαι ἀποφάσεις. «Θ' ἀπέθνησκε· ναί! Θ' ἀπέθνησκε, καὶ τὰ πάντα οὕτω ὅλ ἔληγον». Ὅταν ὅμως παρετήρησε τὸν θάνατον τόσον πλησίον αὐτῆς, ὅταν ἠσθῆνθη τὴν παγεράν

* Ἴδε ἀριθ. 25, σελ. 461-463.

αυτοῦ χεῖρα τιθεμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτῆς ὅπως τὴν ὠθήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ἐξέλιπε τὸ θῆρος αὐτῆς.

— Καὶ τί τάχα ἐν γαίῃ τόσον ἐνωρίς! Δὲν θέλω ν' ἀναβῶ τὸ πρῶγμα εἰς ἀόριστον ἐποχὴν. Ἀμέσως λοιπὸν, αὐρίον!

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν. Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἦν ὅτε ἡ νεαρά αὐτῆς ἡλικία ἐξάνεστη. Ἐκκτηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκόλλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτεῖρον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἡγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θά ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

καὶ καλλιτέρα παρὰ ὅταν ἐξῆλθον.

— Ἐν λοιπὸν δὲν εἶσαι κουρασμένη ἔρχεσαι μαζί μου εἰς Φλαμμάβιλ μετὰ τὸ πρόγευμα;

— Βεβαίωτατα καὶ ἔρχομαι μαζί σου, καθ' ἑλπὴν τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ πλησίον σου.

— Ἔχω νὰ δώσω ἰδιότητάς εἰς τὸν ξυλοφυγόν, καὶ αὐτὸς τῷ δώσει ὅ,τι διαταγὰς θέλεις.

— Ἔγω ἡμῶς δὲν θέλω τίποτε.

— Διὰ τί τίποτε;

— Θέλω νὰ εἶπω τίποτε τὸ ὅποιον σεῖς νὰ μὴ θέλεις. Μήπως δὲν προβλέπετε σεῖς ὅλα;

Μετὰ τὸ πρόγευμα συνώδευσε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῆς εἰς Φλαμμάβιλ ὅπου διῆλθον τὴν ἡμέραν ἐν τῇ νέᾳ οἰκίᾳ καὶ τῷ κήπῳ αὐτῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ Σωσάννη ἐνεκέντρισε ῥοδάς ἐστριμμένας ἀνθῶν, βεβαία οὖσα ὅτι οἱ γονεῖς αὐτῆς θά ἡγάπων κίττας μόνον καὶ μόνον διότι αὐτὴ περιποιήθη αὐτῆς.

Εἰς Διελίτ ἐπέστρεψαν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ διηγήσωνται καὶ τῇ ἐσπέρᾳ πάντες ἀπῆλθον καὶ ἐκλήθησαν ἐπὶ τῆς προκουμαίας. Ἐκείνη κατάρθωσε νὰ κληθῆται μετὰ τῶν δύο καὶ κρατῆται τὰς χεῖρας αὐτῶν, ἦμιναν δ' ἐκεῖ μέχρι τῆς νυκτὸς χωρὶς κανεῖς νὰ διαταρῆξῃ τὴν ἡσυχίαν αὐτῶν πρὸ τῆς γαληνιαίας θαλάσσης.

— Δὲν μᾶς ἐξηγήητε, πατέρα, πῶς σκοπεύετε νὰ διαρρημίσητε τὰς ἐργασίας σας; ἤρωτησεν ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Καπέλ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἡγάπα νὰ διηγήται τί ἐσκόπει νὰ πράξῃ, εὐχαρίστως ἤρξατο ἀναπτύσσων τὰ σχέδιά του. Ἦδη μόνον τὰς καλὰς ἀπόψεις τῆς ἐπιχειρήσεως ἐβλεπεν, ἀπώλεσε δὲ πᾶν ἕνως κακῆς ἀπόψεως διὰ τῆς ὁποίας πρὸ τινῶν ἔτι ἡμερῶν ἐπεβάρυνεν αὐτὴν.

Ἦν ὅτε ἡ Σωσάννη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ἤκουεν, ἀπὸ κειροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐπέβλεπεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα διὰ κινήσεως, ἣν ἐκεῖνος ἐξελάμβανεν ὡς ἐπιδοκιμασίαν, ἄλλοτε δὲ ἐστρηρίζετο ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἢ ἐπαυπαυετο ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς αὐτῆς.

Ἦν ὅτε ἡ Σωσάννη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ἤκουεν, ἀπὸ κειροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐπέβλεπεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα διὰ κινήσεως, ἣν ἐκεῖνος ἐξελάμβανεν ὡς ἐπιδοκιμασίαν, ἄλλοτε δὲ ἐστρηρίζετο ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἢ ἐπαυπαυετο ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς αὐτῆς.

Ἦν ὅτε ἡ Σωσάννη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ἤκουεν, ἀπὸ κειροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐπέβλεπεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα διὰ κινήσεως, ἣν ἐκεῖνος ἐξελάμβανεν ὡς ἐπιδοκιμασίαν, ἄλλοτε δὲ ἐστρηρίζετο ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἢ ἐπαυπαυετο ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς αὐτῆς.

Ἦν ὅτε ἡ Σωσάννη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ἤκουεν, ἀπὸ κειροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐπέβλεπεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα διὰ κινήσεως, ἣν ἐκεῖνος ἐξελάμβανεν ὡς ἐπιδοκιμασίαν, ἄλλοτε δὲ ἐστρηρίζετο ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἢ ἐπαυπαυετο ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς αὐτῆς.

Ἦν ὅτε ἡ Σωσάννη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ἤκουεν, ἀπὸ κειροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐπέβλεπεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα διὰ κινήσεως, ἣν ἐκεῖνος ἐξελάμβανεν ὡς ἐπιδοκιμασίαν, ἄλλοτε δὲ ἐστρηρίζετο ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἢ ἐπαυπαυετο ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς αὐτῆς.

Ἦν ὅτε ἡ Σωσάννη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ἤκουεν, ἀπὸ κειροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐπέβλεπεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα διὰ κινήσεως, ἣν ἐκεῖνος ἐξελάμβανεν ὡς ἐπιδοκιμασίαν, ἄλλοτε δὲ ἐστρηρίζετο ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἢ ἐπαυπαυετο ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς αὐτῆς.

Ἦν ὅτε ἡ Σωσάννη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ἤκουεν, ἀπὸ κειροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐπέβλεπεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα διὰ κινήσεως, ἣν ἐκεῖνος ἐξελάμβανεν ὡς ἐπιδοκιμασίαν, ἄλλοτε δὲ ἐστρηρίζετο ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἢ ἐπαυπαυετο ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς αὐτῆς.

Ἦν ὅτε ἡ Σωσάννη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ἤκουεν, ἀπὸ κειροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐπέβλεπεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα διὰ κινήσεως, ἣν ἐκεῖνος ἐξελάμβανεν ὡς ἐπιδοκιμασίαν, ἄλλοτε δὲ ἐστρηρίζετο ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἢ ἐπαυπαυετο ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς αὐτῆς.

γονεῖς αὐτῆς μετ' ἐκχύσεως αἰσθημάτων ἢ ὅποια θά τὴν προέδιδεν.

— Ἔς αὐρίον.

— Καλὴν νύκτα.

PECTOR MALOT (Ἀκολουθεῖ)

(Μετάφρασις Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ).

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Συνεδρία τῆς 12 Ἀπριλίου.

Ἀνακοίνωσις Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

Κατὰ τὴν τακτικὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης δευτέρας, γενομένην ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ προέδρου κ. Ἀναστ. Χρηστίδου, παρόντος πολλοῦ ἀκροατηρίου, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπικυρώσιν τῶν πρακτικῶν τῆς προτέρας τακτικῆς συνεδρίας, τὴν ἀνακοίνωσιν περιλήψεως τῶν εἰσελθουσῶν ἐπιστολῶν καὶ τὴν πρότασιν νέων μελῶν, ὁ κ. πρόεδρος ἀγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ ἐκ τῶν ἐπιτίμων μελῶν τοῦ Συλλόγου ἀπὸ τοῦ 1886 ἀοιδίου Θεοδώρου Ἀλεξανδρουλάκη καὶ ἐκφράζει τὴν ἐπὶ τούτῳ λύπην τοῦ Συλλόγου, ἣτις διαδιδασθῆσεται τῇ οἰκογενεῖᾳ τοῦ διαπρεποῦς ἀνδρὸς δι' ἐπισήμου γράμματος.

Μετὰ ταῦτα ἀνεβλῶν τὸ βῆμα ὁ κ. Σ. Ι. Βουτυρᾶς συνεχίζει τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτοῦ «Περὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ἰμνου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένων μεγάλων ἱστορικῶν γεγονότων». Ἐν προοίμῳ δὲ διπλώσας, ὅτι συμφώνως τῇ ἐπιγραφῇ τῆς ἀνακοίνωσεως αὐτοῦ, ἐπιγραφεῖ, καθ' ἣν ὁ λόγος ἐστὶ καὶ περὶ τῶν μεγάλων ἱστορικῶν γεγονότων τοῦ βυζαντινοῦ κράτους ὅσα πρὸς τὸν Ἀκαθίστον Ἰμνον συνδέονται, περὶ τοιοῦτων γεγονότων ὁμιλήσει ἐν τῷ τρίτῳ τῷδε μέρει τῆς μελέτης αὐτοῦ, εἰσέρχεται εἰς τὸ θέμα. Κατάρχεται δ' αὐτοῦ ἀπὸ Γεωργίου τοῦ Ἀμαρτωλοῦ, ὅστις ἐστὶν ὁ μόνος τῶν βυζαντινῶν χρονολογῶν ὁ ῥητὴν ποιούμενος μνηστὴρ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Ἀκαθίστου ἀκολουθίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐκτίθησι δ' ὅδε τὰ γεγονότα ἄνω τὴν εἰσαγωγὴν ταύτην προεκάλεσαν:

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως (Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου) ἦλθον οἱ Σαρακηνοὶ ἐν στόλῳ μεγάλῳ κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, προσδορμίσαντες κατὰ τὴν παραλίαν τοῦ Ἐβδύμου. Ἀντιπαράτασται αὐτοῖς Κωνσταντῖνος, ὅψ' ἂν πλείσται ναυμαχίαι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐγίνοντο ἀπὸ ἐαρινοῦ καιροῦ μέχρι τοῦ φθινοπωρινοῦ. Τοῦ δὲ χειμῶνος ἔτι γινομένου διαπερῶν ὁ τῶν Σαρακηνῶν στόλος ἐχρεμάζεν ἐν Κυζίκῳ. Καὶ πάλιν ἔαρος ἀρχομένου ἐκεῖθεν ἀναχθεὶς ὁμοίως τοῦ διὰ θάλασσαν εἶχετο πολέμου. Ἐπτά οὖν ἔτος τοῦ πολέμου διαρκέσαντος οὐδὲν πλέον ὁ τῶν Σαρακηνῶν ἦννε στόλος, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ ἀναριθμήτους μαχητὰς ἀνορθοῦντες ὑπέστρεψαν πρὸς τὰ ἴδια. Ἐν δὲ τοῖς μέρει τοῦ Συλλόγου γενομένοι καὶ ὑπὸ σκληρῶν καὶ γαυδαίων ἀνέμων καὶ θαλασσοῦ κλύδωνος κατασχεθέντες ἄρδην ἀπώλον-

* *

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Η ΣΑΡΡΑ εν Κωσταντινουπόλει.—ΧΡΟΝΙΚΑ

Το δευτερον ιδη ελθοῦσα η μεγάλη τραγωδός Σάρρα Bernhardt εις την βασιλίδα ταύτην των πόλεων, εποίησατο έναρξιν των παραστάσεων αὐτῆς, ως προεγράψαμεν, εν τῷ θεάτρῳ Βέρδη ἀπὸ τῆς παρελθούσης δευτέρας, καθ' ἣν ἐδίδαξε τὴν Καμελιόφρον (Dame aux Camélias) τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ. Περὶ τοῦ ἔργου τούτου τῆς νεότητος τοῦ λέοντος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἐγράψαμεν ἐν ταῖς πρώταις ἡμερῶν Ἐπιθεωρήσεσιν. Ὡς συμπλήρωσιν δὲ τῶν γραφέντων ἴδην, σημειούμεθα ὅτι ἡ Σάρρα Bernhardt ἀνέλαβε τὸ πρόσωπον τῆς Marguerite Gautier, ὅπερ διέπλεσεν ἡ Mme Doche κατὰ τὸ 1852, κατὰ τὸ ἔτος 1884, ὅτε ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Porte-Saint-Martin ἐδιδάχθη τὸ δράμα τοῦ Δουμά.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν δὲ ταύτην ἐφάνη τὸ ζήτημα τοῦ πύλου τοῦ πατρὸς Duval, ὅπερ μεγίστην προκάλεσε συζήτησιν, προκλήθην ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ Porte-Saint-Martin, συζητήσιν, ἵς μετέσχε καὶ αὐτὸς ὁ συγγραφεύς. Ἰδοὺ τὸ ζήτημα: Κατὰ τὴν τρίτην πρᾶξιν τῆς Dame aux Camélias ὁ Duval πατὴρ, ὃν ὑπεκρίνετο ὁ Lafontaine, παρουσιάζεται πρὸ τῆς Marguerite Gautier, ἣν ὑπεκρίνετο ἡ Σάρρα Bernhardt, κρατῶν τὸν πύλον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ καὶ ἐρωτᾷ: «ἢ δεσποινίς Μαργαρίτα Γκωτιέ (Mme Marguerite Gautier);—Ἐίμαι ἐγὼ», ἀπαντᾷ ἡ νεαρὰ γυνὴ. Ἐπὶ τούτῳ ὁ Duval θέτει ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πύλον, καὶ φέρει αὐτὸν ὅπως περιφρονήσῃ τὴν Μαργαρίταν καταστρέψασαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐκδίδει δ' αὐτὸν μόνον μετὰ πέντε λεπτά, ὅτε αὐτὴ παρέσχε δείγματα τῆς ἀφιλοκερδείας αὐτῆς. Τὸ σκηνικὸν τοῦτο οὐδαμῶς ἐνθουσιάζει τῷ ἀκροατηρίῳ τὰ πέντε λεπτὰ ἐφάνισαν αὐτῷ ὅρα ὅλη μικρὰ φρικίασιν ἀνυπομονήσας διήρχετο τὰς σκηνὰς τῶν ἐδωλίων, πνοὴ δ' ἀνακουφίσεως ἐπέπνευσεν ὅτε ὁ Duval ἀπεκαλύφθη. «Ἐπὶ τέλος!» ἐφιδύριδεν ἡ αἰθούσα. Τούτων γενομένων, τῇ ἐπιούσῃ δευτέρῃ ὁ κ. Sarcey, ἐρμηνεύων τὸ γενικὸν αἰσθημα, ἐπιπλήσσει τὸν ὑποκριτὴν καὶ κράζει πρὸς αὐτόν: «Κάτω τὸ καπέλλο (Chapeau bas)!» Ἄλλ' ὁ Δουμάς εὐθὺς ἀναδέχεται τὴν εὐθύνην τοῦ σκηνικοῦ, δικαιολογεῖ αὐτὸ οὐ μόνον διὰ λόγων ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ προσώπου ἀπορροδόντων, ἀλλὰ καὶ διὰ λόγων ἀπολύτων. «Κατὰ τὴν αὐτὴν περίστασιν, ἐγράφη, ὅτι ἐπράττον τὸ αὐτό. Θὰ ἐχαιρέτων ἀπᾶς μόνον, διότι ἐνώπιόν μου εἶχον γυναῖκα. εἶτα δὲ ὅα ἐπέθετον τὸν πύλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ὅπως καταστήσω φανερὸν τῇ γυναικὶ ταύτῃ, ὅτι ἀποδοῦς τὸν προσάκοντα χαιρετισμὸν πρὸς τὸ ἦϋλον αὐτῆς, λαμβάνω τὴν θέσιν ἀνδρός, ὅστις γινώσκει ὅτι αὐτὴ ἐν τῷ φύλῳ τούτῳ ἐπράξε καὶ τὸ συνάλλαγμα ὅπερ ἐστ' αὐτοῦ σύρει. Hors du mari age point de salut! Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ ἐφ' ἣς ἐπειδόμενος μᾶλλον ὁ Δουμάς ὑπερησπίσει τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐν τῇ περιτάσει ταύτῃ, καθ' ἣν ὁ ἠθικολόγος Δουμάς παρίσταται οὐχὶ ὡς ἀπλοῦς δραματικός, ἀλλ' ὡς δικαστὴς, ὡς ἐκπροσωπῶν τὸν κοινωνικὸν νόμον, καθὼς παρετήρησεν ἕτερος κριτικός, ὁ Gautier, λέγων: «Καὶ ἐνταῦθα ὁ δραματικός δύναται νὰ εἴπῃ «οὐκ εἰμὶ ἴδην ὁ Δουμάς, εἰμὶ ὁ κοινωνικός νόμος», καὶ εἶπε τοῦτο». Μετὰ δυνάμει δὲ

πολλῆς ὑπερησπίσει τὸ θέμα αὐτοῦ ὁ Δουμάς, ἣν δὲ οὐχὶ δραματικός ὑπερασπίζων τὸ ἔργον αὐτοῦ ὁ Duval πατὴρ ἢ Dumas υἱὸς εἶδιν ἐν καὶ τὸ αὐτό, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ κοινωνικοῦ νόμου, ὁ δὲ κοινωνικός νόμος καταδικάζει τὴν γυναῖκα ἐκείνην ὡς παρίστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Duval τὸ πρῶτον, συγχωρεῖ δ' αὐτῇ εἶτα πεισθεὶς περὶ τῆς εὐλακρείας καὶ ἀφιλοκερδείας αὐτῆς. Ἡ Μαγδαληνὴ μετανοήσασα ἐδώθη, ἡ Μαργαρίτα διὰ τοῦ ἔρωτος ἐξηγνήσθη. Οὕτως ἠθέλησε τὸ ἔργον αὐτοῦ ὁ Δουμάς, ὡς καλλιτέχνης καὶ ἄμα ὡς ἠθικολόγος. Ἐναντιώσθητε τοῦ Thouron ἐν τῇ Denis c. Ταῦτα περὶ τοῦ θεατρικοῦ τούτου ἐπεισοδίου περὶ δὲ τῆς ὑποδουαμένης τὸ σχῆμα τῆς Μαργαρίτας, Σάρρας, τόδε μόνον λέγομεν, ὅτι ἡ κριτικὴ ἐγκρίματα ἐπέλεξεν αὐτῇ ἀφθονα, ὅσοι ἡ Dame τὸν μάλιστα προσδοκῶντων αὐτῇ σχημάτων ἐστίν. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐν τῷ θεάτρῳ Βέρδη ἦν πλήρης, αἱ δὲ ἀνευφημίαι ἐξέψυον τὴν χρυσὴν ἡλιωνίαν αὐτῆς.

Τῇ τρίτῃ, 13 Ἰταμῆνου, ἐδιδάχθη ἡ Tosca, δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε καὶ ἐξ εἰκόνας, ὑπὸ Victorien Sardou, διδασθὲν τὸ πρῶτον κατὰ δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1881 ἐν τῷ ἐν Παρισίῳ θεάτρῳ Porte-Saint-Martin, ἐν ᾧ καὶ ἐπανεληλύθη 132 φoράς, εἶτα δὲ περιήλθε τὸν το πάλαιον καὶ νέον κόσμον σὲν τῇ μεγάλῃ τραγωδῷ. ἵτις ὑποδέχεται τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον. Περὶ τοῦ δράματος τούτου, ὅπερ δὲν προξενεῖ μὲν ἀνίαν, ἀλλὰ προκαλεῖ τὴν φρικίασιν ἐνεκα τῶν βασανιστηρίων καὶ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ πτώματων, μάλιστα κατὰ τὴν τρίτην πρᾶξιν ἐν ᾗ ὁ φόνος τοῦ ἡρωικοῦ Mario, ὅτε θανατίζεται ἡ μιμικὴ τῆς Σάρρας, τῆς διαπλασάσης τὴν Tosca, ἡ κριτικὴ πολλὰ ἐγράψε, καὶ οἱ μᾶλλον δὲ ὑπὲρ τοῦ Sardou διακειμένοι δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποκριθῶσιν ὅτι ἐν τῷ δράματι τούτῳ πολλὰ ὑπάρχουσι τὰ ψεκτά. Ἐγένετο δὲ δεκτὸν τὸ τὴν ὑπόθεσιν ἐν τῇ Αἰωνίᾳ Πόλει ὑποκειμένην ἔχον κατὰ τὸ 1800, ὅτε τὰ στρατεύματα καὶ ἡ ἀστυνομία τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως κατεῖχον αὐτήν, μᾶλλον ἐνεκα τῆς ὑποδουαμένης τὸ σχῆμα τῆς Tosca μεγάλης τραγωδοῦ, ἵτις ἐν τῇ ἀνωτέρῳ σκηνῇ καὶ τῇ μετέπειτα τῆς πιντομίμης τοῦ φόνου ὡς καὶ ἄλλαις σκηναῖς διέπρεψε καὶ θαυμασθῆν. Τὰ τέσσαρα πτώματα τοῦ δράματος τοῦ Sardou εἰσὶ τίς: α' τὸ τοῦ Angelotti, β' τὸ τοῦ Scarpia, ἐν τῇ τετάρτῃ πράξει, πλησσομένου δι' ἔγκριδίου εἰς τὴν καρδίαν ὑπὸ τῆς Tosca, γ' τὸ τοῦ Mario τυφεικισθέντος, καὶ δ' τὸ τῆς Tosca ῥιψθείσης εἰς τὸν Ἰβερικόν. Περὶ τοῦ δράματος τούτου ὁ Louis Ganderax τῆς «Revue des deux Mondes» ἐγράφη: Ἡ Tosca ἔτυχε λαμπρῆς ἐπιτυχίας μὲν οὐχὶ δὲ καὶ ἐκτιμήσεως. Τοῦ Sardou χάριν ἐπεθύμουν καὶ ἐκείνην καὶ ταύτην. Μετὰ τὴν σκηνὴν τῆς κωμῆδος τῆς πρώτης πράξεως δικαιούμεναι νὰ ἐλπίζω ἄμφοτέρως. Ὁ αὐτὸς δὲ ἀναγράψων τὴν γνώμην τοῦ «Κίρκος» τῆς Νέας Ἰόρκης, δημοσιευθεῖσαν τῇ ἐπιούσῃ τῆς παραστάσεως, καθ' ἣν τὸ δράμα δὴ μείνῃ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Sardou (Sardou's chef d'oeuvre), θεωρεῖ αὐτὸ οὐχὶ ὡς τὸ κράτιστον, ὡς τὸ κράτιστον θεωρεῖται ἡ Patrie.

Τῇ τετάρτῃ ἐδιδάχθη, πληρωθείσης τῆς ἐπιθυμίας ἡμῶν, ἡ Φαίδρα τοῦ Ρακίνα. Γράψαντες περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἔργου ἐν τῷ ἐν Παρισίῳ Vaudeville ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθμ. 23 καὶ 24 τεύχεσι τῆς Ἐπιθεωρητικῆς ἀρκούμεθα εἰς ἐκεῖνα.

Καθ' ἣν ἡμέραν δὲ γράφοντες τὰς γραμμὰς ταύτας ἀγγελλίαι τοῦ θεάτρου Βέρδη ἤρουντι τὰ ὄνόματα δύο μεγάλων καλλιτεχνίδων. τῆς Ἀδριανῆς Λεκουθέρῆ καὶ τῆς Σάρρας Bernhardt, τῆς δευτέρας ὑποδουαμένης τὸ σχῆμα τῆς πρώτης, διὰ δὲ τῶν ὀνομάτων τούτων προβάλλει ἡ συμπαθὴς ἑλληνικὴ μορφή τῆς ἐπίσης μεγάλης καλλιτέχνης Ρακίνα, ἵτις τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1849 διέπλεσε τὸν χαρακτῆρα τῆς ὑποκριτῆς, ἵτις τὸ ἔβραχον τοῦ παρελθόντος αἰῶνος πνεῦμα, τὸν Βολταῖρον, ἔσχε θαυμαστὴν.

Ἀλλὰ περὶ τῆς παραστάσεως ταύτης ὡς καὶ περὶ τῆς τοῦ Maîtres de Forges, τῆ παρασκευῆς, τῆς Francoillon, τῆ σαβδάτω καὶ τῆς Froufrou, τῆ κυριακῆ, τῇ ἐπιούσῃ κυριακῆ.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Κατὰ τὴν 13/25 ἐπιόντος μαιὸν ἐκτελεσθήσεται ἐν Παρισίῳ, ἐν τῷ Κωμικῷ-Μελοδράματι, ἡ Ἰφιγένεια ἐν Ταυρίδῃ, τοῦ Gluck, γερμανοῦ μελοποιῶ γεννηθέντος τῷ 1714 καὶ θανόντος τῷ 1787. Τὸ κείμενον ἐστὶν ἐκ τῆς ρακινείου τραγωδίας ὅπ' αὐτοῦ τοῦ μελοποιῶ συντελεσθέν. Ἐδιδάχθη δὲ τὸ πρῶτον τῇ 7/19 ἀπριλίου 1774 ἐν τῷ Μελοδράματι τῶν Παρισίων τῇ προστασίᾳ τῆς βασιλοῦς τοῦ Gluck Μαρίας Ἀντωνέττης. Περὶ τοῦ ἔργου δὲ τούτου τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου ἐν τῇ μουσικῇ, ὡς ἀπελήθη, σημειούμεθα ὅτι καθ' ὃν χρόνον οὗτος ἠτοίμαζε τὸ ἔργον αὐτοῦ, δὲ μεθυσθεὶς τοῦ Μελοδράματος τῶν Παρισίων ἐνετείλατο ἐπίσης τῷ Ἰταλῷ μελοποιῶ, τῷ ὡς ἀντιπάλῳ τοῦ Gluck καροτιάζοντι Piccini, τὴν μελοποίησιν τοῦ αὐτοῦ ἔργου τοῦ Ρακίνα. Τῷ Ἰταλῷ δὲ τούτῳ μελοποιῶ ἰδὼν ἢ ὑπόσχεσις ὅτι τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐκτελεσθήσεται πρὸ τοῦ γερμανοῦ μουσοργῶ. Παρημέστης ὅμως τῆς Μαρίας Ἀντωνέττης, ἢ ὑπόσχεσις αὐτῇ ἴσθη καὶ οὕτω ἐπαίγη πρῶτον τὸ ἔργον τοῦ Gluck, ὅπερ καὶ ἐπεσφράγισεν τὴν ἄξιαν αὐτοῦ, ὅπ' ἐπιτυχίας στεφθέν. Μετὰ τινὰ ἔτη ἐπαίγη καὶ τὸ τοῦ Piccini ἀλλὰ τοῦτο ἀπέτυχε. Πρὸς ἐπίτασιν δὲ τοῦ κακοῦ ἢ ὑποκριτῆρα, ἵτις ὑπέδεται τὸ σχῆμα τῆς Ἰφιγενείας, ἣν ἐν καταστάσει μέθης κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς παραστάσεως, τότε δὲ ἐρρήθη καὶ τὸ περίφημον «ce s'est pas l'Iphigénie en Taurole, c'est une Iphigénie en Champagne», ὅπερ ἀναπολεῖ εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν ἕτερον ὅμιον τούτῳ ρηθὲν ὑπὸ φίλου σεβαστοῦ πρὸ ἐτῶν, διδασκόμενης τῆς Ἰφιγενείας ἐν Ταυρίδῃ ὑπὸ ἑλληνοῦ θεάσου ἐν ᾧ πλὴν τῆς ὑποδουαμένης τὸ πρόσωπον τῆς Ἰφιγενείας οἱ ἄλλοι ὑποκριταὶ οὐδὲν ἐπραζαν. Ἐπὶ τούτῳ οὗτος εἶπε περὶ τῆς ὑποκριτῆρας ὅτι ἄην ἀληθῆς Ἰφιγένεια ἐν Ταυρίδῃ.

— Ἐφθασεν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν τὰ θιάτρα τοῦ μελοδράματος κλείουσι τὰς θύρας αὐτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Τὸ θεᾶτρον τῆς Σελίας ἐκλείει διὰ τῆς 22ης παραστάσεως τοῦ Fa l s i a f f τοῦ Βέρδη. Ἡ ἔτα ρεῖα, ἵτις ἔξετελει τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ ἔξοχου μελοποιῶ μετέβη εἰς Γενούην, ἀρ' ἵς ἐποίσαστο ἑναρξιν τῆς μεγάλης αὐτῆς περιόδου ἀνὰ τὴν Ἰταλίαν.

— Τὸ ὄνομα τοῦ δαιμονίου τῆς Ἀγγλίας τραγικοῦ γράφεται συνήθως: Shakspeare. Φυλάττει ὅμως τὴν προφορὰν ἐν τῷ συνολῷ τῶν γραμμάτων ἐγγράφῃ καὶ διαφόροις. Ἰδοὺ ὀρθογραφικὰ δείγματα τοῦ ὀνόματος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ἐξηγητικῶς ἐξ ἀρχαίων ἐγγράφων, ὡς τινὰ χρονολογοῦνται

ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς διαπλάσεως τοῦ Ἀμλέτου: Shakspeare, Shaxpere, Shakspero, Shaksperre, Shaksper, Shakspeare, Shagspero, Shaxpur, Shaxspor, Shaksper, Saxpero, Shackspeare, Shakspero, Shakspeire, Shackspeare, Shakspear, Shaxper, Shakspear, Shaxpeare, Shaxbure, Shakspeare, Shackspeyr, Shakspear, Shacksper, κλπ.

ΟΑ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ δημοσιεύσις τῆς περὶ τῶν οικονομικῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος ἐκδόσεως τοῦ ἀγγλοῦ οικονομολόγου κ. Λόου καὶ αἱ ἐν αὐτῇ ἐκφερόμεναι γνώμαι ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ ἀνθεθνικός τρόπος, μεθ' οὗ ἡ ἀντιπολιτευσίς ἐξακολουθεῖ διεξάγουσα τὴν κατὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Τρικούπη καὶ τῆς οικονομικῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς πολεμικῶν, μὴ δυναθεῖσαν εὐτυχῶς νὰ ἐπενέγκῃ τὴν μεταίωσιν τοῦ δανείου, καίτοι ἀναντίρρητον ὅτι δυσχεραίνει αὐτὴν μεγάλως, ἀποτελοῦσι τὰ σπουδαιότατα ἄμειβτα τῆς ἐβδομαδιαίας ἐν Ἑλλάδι πολιτικῆς κινήσεως. — Ὁ κ. Λόου μετὰ λεπτομερῆ κατὰ τὸ δυνατόν ἔρευναν διαπιστοῖ ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ ὅτι ἡ Ἑλλὰς κέκμηται πᾶσαν τὴν ἀναγκαίαν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εἰρημίας αὐτῆς οικονομικὴν ζωτικότητα, δυναμὴν καὶ αὐξήσιν τινὰ ἐπιφορολογίας νὰ ὑποστῇ ἀκινδύνως, ὅτι ἀμφότεραι αἱ πολιτικαὶ μερίδες αὐτῆς διαχειρίζονται τὰ κοινὰ μετὰ τιμιότητος ἀμέμπτου, ὅτι ἡ ἐνεστώσα οικονομικὴ τοῦ βασιλείου καχεξία εἶναι προῖον κατὰ τὸ πλείστον νομισματικῆς ἀνωμαλίας, δυναμένης νὰ θεραπευθῇ κατὰ μέγα μέρος διὰ τῆς συννομολογήσεως ἐξωτερικοῦ δανείου 110 ἑκατομμυρίων, ὅτι ὁ τοῦ 1893 προϋπολογισμὸς κατὰ τοὺς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πραγματικῶν εἰσπράξεων τοῦ προτέρου ἔτους γενομένους ὑπ' αὐτοῦ ὑπολογισμοῦ ἐπαγγέλλεται πραγματικῶν περισσοῦν τεσσάρων ἑκατομμυρίων, ὅτι τέλος, τελευταίον ὄργανομένου καὶ παγιουμένου τοῦ συστήματος τῆς διαχειρίσεως, καὶ τῶν προτέρων δανείων καὶ τοῦ νέου τῶν 110 ἑκατομμυρίων ἡ ὑπερδία ἐξασφαλίζεται καὶ ἡ μέλλουσα οικονομικὴ τοῦ κράτους εὐεξία κρατῶνεται. — Τὰ ἐνθαυρντικὰ ταῦτα περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπη ἐπιχειρηθέντος ἀνορθωτικοῦ ἔργου μετὰ τοσαύτης δυσἀρεσκείας εἶδον ἡ ἀντιπολιτευσίς, μάλιστα δὲ τὸ μικροσκοπικὸν αὐτῆς ὑπὸ τὸν κ. Ράλλην τμήμα, ὥστε οὐ μόνον τὰ ἐξ ἀμάξης ἐξήνεγκε κατὰ τοῦ ἀγγλοῦ οικονομολόγου, οὐ ἡ εὐσυνειδησία δὲν ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ υλοθετήσῃ τὰ ὑπὸ τῶν φιλοπατριδῶν τούτων Ἑλλήνων εἰσηγηθέντα αὐτῷ καὶ ἀνὰ τὴν ὑψηλίον πᾶσαν διὰ ποικίλων κακοδούλων δημοσιεύσεων διακηρυχθέντα περὶ κατεχούσης δὴθεν τὸ κράτος ἀγιάτου οικονομικῆς φθίσεως καὶ ἀναποδράστως ἐπιχειρημένης χρεωκοπίας αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν μηχανορρα-

φικὴν αὐτῆς φαντασίαν ἐξήντησε πρὸς παρασκευὴν γελοίων γεγονότων, ὧν ἡ ὑπὸ τῶν ξένων ἐν Ἑλλάδι ἀνταποκριτῶν παραμυροφωμένη τηλεγραφικὴ διαθροῦλσις θὰ ἰδύνατο νὰ παραστήσῃ τὸ κράτος ὡς ἐν ἐσωτερικαῖς ἀνωμαλίαις διατελοῦν καὶ πτοῖσῃ τοὺς ἐκ τῶν ξένων κεφαλαιούχων διατεθειμένους νὰ διαθέσωσι μέρος τῶν κεφαλαίων αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ δανείου. — Ἐτύχησεν αἱ ἀσφαραὶ καὶ ἀμφοθέεις κρίσεις τοῦ ἀγγλοῦ οικονομολόγου ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ περιφρονητικὴ ἀπάθεια, γὰρ ἡς ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀνταπεκρίθη πρὸς τὰς δολίας καὶ ἀντεθνικὰς εἰσδησίαις τῆς ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς φιλαρχίας τετυφλωμένης τῆς ψυχικῆς ὕμματα ἀντιπολιτευσεως κατεχούσαν, ὡς εἰκόσ, τῶν μηχανορραφῶν, τὸ δάνειον δὲ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ὑπογράφεται ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τοῦς κρατίστους τῶν ἐν τῇ παροῦσῃ τῆς Εὐρώπης οικονομικῆ καταστάσει δυνατῶν ὄρων τῶν ἀναλαμβάνοντων δὲ τὴν ἐκδοσὶν αὐτοῦ τραπεζιτικῶν οὐκων κεκτημένων πᾶσαν τὴν πρὸς ἐξασφάλειαν τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ ἀναγκαίαν βεβαιότητα, ἡ κυβέρνησις τοῦ κυρίου Τρικούπη δυνάσκει νὰ καθίστη ἐπὶ τὸ ἀνορθωτικὸν αὐτῆς ἔργον, οὗ πρῶτην σπουδαίαν ἐπιτυχίαν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὴν ὑπὸ τοῦ δανείου τούτου ἐπιγελλομένην μερικὴν ἄρσιν τῆς ἀναγκαστικῆς κλιθερίας.

Ἐν Σερβίᾳ τὸ ζήτημα τῆς πάσεως ἐνδὲς τῶν ἀνακλιθέντων εἰς τὰς προτέρας θέσεις ἐκ τῶν ριζοσπαστικῶν δημάρχων, αὐθαιρέτως, φαίνεται, καταλαβόντος τὸ ἀξίωμα ταῦτο, ἐπὶ ἀνεγκὴ πρῶτον δὲ ὑπουργικὴν κρίσιν, ἡτις ὅμως ἀρθῆσεται πιθανῶς διὰ τῆς ἀνακλιθεως τῆς παρατιθέσεως τοῦ ὑπουργείου Δόκιτε κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου ἐκφραθεῖσαν ἐπιθυμίαν. — Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ διὰ τῆς γνωστῆς εὐτόλμου πρωτοδοουλίας τοῦ νεαροῦ τῶν Ὀδρινόβιτε γόνου ἰγκαινιωθεῖσα πολιτικὴ κατὰστασις χωρεῖ παγιουμένη ἐν γαλήνῃ καὶ γενικῇ ἀρετῇ, ἂν θὰ ὑποθερμάνῃ πάντως ἡ ἐπικειμένη εἰς τὰς ἐπαρχίας τοῦ κράτους ἐκδρομὴ τοῦ βασιλέως, συνοδευομένου ὑπὸ τινῶν τῶν διαπρεπεστέρων ἀμφοδύλων αὐτοῦ. Οἱ αὐθαιρέτως ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Ἀδακούμοβιτε παυθέντες ριζοσπαστικοὶ δήμαρχοι καὶ νομάρχαι ἀνεκλήθησαν εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν, τὰ πράγματα δὲ ἐπαλέαδον τὴν ὁμαλὴν πορείαν, καθ' ἣν ἐχώρουν πρὸ τῆς πραγματικῆς ἐπιθετικῆς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ρίστιτς προσκλιθεως τῶν φιλελευθέρων. — Οὗτοι οὐ παύονται ἐξακοντίζοντες εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνήμους τὰς διαμαρτυρίας καὶ τὰ διαγγέλματα αὐτῶν καὶ, ὡς δύνανται, παρασκευάζοντες ἐπὶ τὸν νέον ἐκλογικὸν ἀγῶνα ὁ ἄχρους ὅμως καὶ ἀμερόληπτος χαρακτήρ τοῦ πρὸς διεξαγωγῆν τῶν ἐκλογῶν κλιθέντος ὑπουργείου, κυρίου τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ σκοπὸν ἔχοντος τὸ παρασχεῖν τῇ χώρα δι' ἐλευθερίων καὶ ἀνεπηρέδτων ἐκλογῶν τὴν κατ' εὐθεσίαν ἀπὸ τῆς θελήσεως αὐτῆς ἀπορρέουσαν κυβερνήσιν, ἡ τετελεσμένη ἡδη συμπραξίς τῶν προοδευτικῶν μετὰ τῶν ριζοσπαστικῶν τοῦ κ. Παρασανίν ριτῆς περὶ τούτου παρασχόντος ὑποσχεθεῖς, καὶ τέλος τὸ γνωστὸν ριζοσπαστικὸν πνεῦμα, ὅπερ διαπνέει τὰ ἐννεα δέκατα τῆς Σερβίας, βέβαιον δεικνύουσιν ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦς κκ. Ρίστιτς

καὶ Ἀδακούμοβιτε μερὶς δύναται νὰ θεωρῆ ἑαυτὴν εὐτυχίᾳ, ἂν ἐν τῇ νέᾳ Σκουβίνα δυνήθῃ νὰ καταλάβῃ τὰς τεσσαρακαθδικὰ ἔδρας, ἃς πρὸ τῆς πραγματικῆς αὐτῆς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν προσφάτου ἀναρτήσεως κατεῖχεν. — Ἴτερον ἀξίον λόγου σχετικῶν πρὸς τὰ σερβικὰ πράγματα γεγονὸς εἶνε ἡ ἀπόφασις τοῦ νεαροῦ βασιλέως ὅπως κατὰ τὸ προσεχὲς θέρῃ ἐκδρομὴν εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην, τὴν Ρωσίαν καὶ τὴν Τουρκίαν καὶ δι' ἐπισκέψεων αὐτοῦ πρὸς τὰς διαφόρους αὐτῆς ἐπιστημώτερον ἐπὶ γνωρίσῃ αὐταῖς τὴν εἰς τὸν θρόνον καὶ ἔργῳ ἀνάρτησιν αὐτοῦ. Τὸ γεγονός δὲ συντελέσει βεβαίως εἰς τὴν καὶ ἐξωτερικῶς παγίωσιν τῆς νέας ἐν Σερβίᾳ καταστάσεως.

Ἐκ Βουκουρεστίου ἔχομεν τὴν ὅπωςδύποτε εὐαρεστον ὡς πρὸς τὰς ἑλληνορουμανικὰς σχέσεις εἰδὸν τῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν κυβερνήσιν ἐπιδικασεως ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου Καλαρασίτου τῆς κινητῆς περιουσίας τοῦ ἀειμνήστου ἐθνικοῦ εὐεργέτου Κωνσταντίνου Ζάππα. Ἄν ὑπὸ ἀνολόγου δικαιοφροσύνης καὶ αἱ ἄλλαι τῆς Ρουμανίας δικαστικαὶ ἀρχαὶ ἦγοντο ἐν τοῖς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν κληρονομικοῖς διεθνοῦς χαρακτῆρος ζητήμασιν, ἐν εὐαρεστοτέρῳ βεβαίως θέσει θὰ εὐρίσκοντο σήμερον αἱ τῶν δύο ἑλληνοκρατῶν σχέσεις. — Ὡς πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν πολιτικὴν αὐτῆς κατὰστασιν, ἡ Ρουμανία κατ' αὐτὰς σπαράσσεται αὐθις μανιωδέστερον ὑπὸ τοῦ ἀγῶνος τῶν πολιτικῶν αὐτῆς κομμάτων, μὴ ὀκνοῦντων νὰ μεταφύγῃσι καὶ ἐκτὸς τοῦ κοινοβουλίου τὸ πῆδον τῶν ἐρίδων αὐτῶν καὶ νὰ παρασύρῃσιν εἰς αὐτὰς καὶ τὸν λαόν. Τὸ ζήτημα ἰδίᾳ τῆς θεσπιζομένης δικαστικῆς φροολογίας ἀπὲθι ἀφορμῆ συλλυλαλητηρίων καὶ διαμαρτυριῶν καὶ τῶν τοιοῦτων, ἡτινα ὅμως δὲν θὰ ἰσχύσωσιν εἰς μεταβολὴν τῆς πορείας τῆς κυβερνήσεως παρὰ πάντα τὸν ἐρωμένον πόλεμον, ὃν διεξάγει κατ' αὐτῆς, διευθύνων πάντα τὰ κινήματα, ἰό κ. Φλέβας.

Ἐν Βουλγαρίᾳ τέλος ἀναμένεται ἡ ἀφίξις τοῦ νεοστεφῆος πριγκιπικοῦ ζεύγους, ὅπερ ὅμως κατὰ νεωτέρας πληροφορίας δὲν θὰ ἐπισπεύθῃ τὴν εἰς τὴν ἡγεμονίαν ἐπάνοδον αὐτοῦ. Ὡς λόγος τῆς γνωστῆς ταύτης παρέχεται ὑπὸ τῶν ἐν Σοφίᾳ ἡ ἀπόφασις τοῦ πριγκιπικοῦ φερδινάνδου ὅπως διατελῆ ἐκτὸς τοῦ κράτους κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως συζητήσεως τῶν ὑπὸ τῆς Βουλγαρῆς ἐπιψηφισθεῖσῶν ἡδη τροποποιήσεων τοῦ συντάγματος, μάλιστα τῶν εἰς τὸ δόγμα τῶν τέκνων αὐτοῦ ἀναφερομένων· οὐδὲν κωλύει ὅμως νὰ ὑποπτεύσωμεν ἐπὶ τὴν ἀναβολὴν ταύτην ἐπὶ ἀνεγκὴ ἡ ἐλλογος ἀποτυχία διαθημάτων τινῶν περὶ τῆς ὁδοῦ, δι' ἣς θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἔδραν αὐτοῦ ὁ τῶν Βουλγαρῶν ἐκλεκτός. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου διεξαχθεῖσης μονομαχίας τῆς ἀγγλικῆς καὶ ρωσικῆς διπλωματίας, ἀποθάν κατὰ τῆς ὀλίγον ὑπερβολικῆς δὲ φιλοδοξίας τοῦ Κοδουργίδου πριγκιπικοῦ, ἔδει νὰ καλυφθῆ ὁπωσοῦν διὰ τῆς ἀναβολῆς ταύτης, ἔνευ τῆς ὁποίας θ' ἀπέβαινε αἰσθητοτέρα ἢ δι' ἄλλης παρὰ τὴν οὕτω θερμῶς ποθηθεῖσαν ὁδοῦ ἐπάνοδος εἰς Βουλγαρίαν.

Ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ δύναται τις νὰ σημειώσῃ ὡς κύρια τῆς πολιτικῆς κινήσεως τῆς ἐβδομάδος οὐμεία τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐπὶ τοῖς ἀργυροῖς γήμοις

τοῦ βασιλικῆς ζεύγους τῆς Ἰταλίας ἑορτῶν μετὰ τῆς πρὸς τὸν πάπαν ἐπισκέψεως τοῦ αυτοκράτορος Γουλιέλμου, τὴν ἀγγελομένην πρόθεσιν τοῦ αυτοκράτορος τῆς Γερμανίας ν' ἀποπειραθῆ συνεννοῆσιν μετὰ τοῦ Τσάρου περὶ μερικοῦ ἀφοπλισμοῦ μετὰ τῆς πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ἐπιτροπὴν δηλώσεως τοῦ κήμιστος Καπρίθι περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς μεταβολῆς τῶν ὄρων τῆς τριπλῆς συμμαχίας, τὴν βεβαίωσιν τῆς ἐπάνοδος μετὰ μικρὸν τοῦ κ. Πίερς εἰς τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ παρὰ τῇ Τσάρῳ ὑποῦργημα καὶ τὴν πειθμονίαν, μεθ' ἣς ἡ Οὐλστέρν ὑπὸ τὴν ἄρσιν τῶν περὶ τὸν μερτικὸν Βαλτιδοῦρην ἐνεργεῖ πρὸς ματαίωσιν τῆς ἰρλανδικῆς αὐτονομίας. — Κατὰ τὰς ἐν Ρώμῃ ἑορτὰς, ἃς κινῶσεν ἐκτακτος εὐδία παρὰ τὰς γενομένας κατ' ἐντολίαν τοῦ πρωτοσυγκέλλου τοῦ πάπα δεήσεις ὑπὲρ ὁμῶν καὶ ὑετῶν, ὁ ρωμαϊκὸς λαὸς, ὑπεκίων εἰς τὸ ἐμφυτον αὐτῷ εὐεπιθήρον πρὸς ἐνθουσιασμόν, ἐπυψήμησέ πως τοὺς αυτοκράτορας τῆς Γερμανίας καὶ τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ ἑτέρου τῶν συμμαχικῶν τῆς Ἰταλίας ὅπου ἂν οὗτοι ὁμιλοῦν ἀνεφανίσθησαν· αἱ ἀριστοκρατικώτεροι ὅμως τάξεις, δυνάμεναι φυσικῶς νὰ κρίνωσι μετὰ πλείονος ψυχραιμίας τὰ ἐπὶ τῆς χώρας ἀποτελέσματα τῆς συμμαχικῆς πολιτικῆς, ἀπαθεῖς ὅμως παρέμειναν πρὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν συμμαχικῶν τῆς χερσονήσου. Οὕτως ἐν μέρει μόνον δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐπιτευχθεῖς ὁ σκοπὸς τοῦ αυτοκράτορος Γουλιέλμου, ὅπως διὰ τῆς εἰς Ρώμην ἐκδρομῆς αὐτοῦ ἐνισχύσῃ τὸ ἐν τῇ χερσονήσῳ γόντρον τῆς συμμαχίας. — Ἄλλ' οὐδ' ἡ ἑρπία μετὰ τοῦ ὑπερτάτου ποπτικῆς τοῦ καθολικῆς ἀνέντευξις εἶναι πιθανόν ὅτι ἀπὴνεγκὴ τὸ ποδοῦμενον ἀποτέλεσμα· αἱ περὶ ἀνακλιθεως τῶν Ἰησοῦτων ἀξιώσεις, καίπερ ἴσως κατ' ἀρχὴν μὴ ἀπαικνούμεναι ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος, τούτων δυσχερῆς θὰ ἰδύνατο νὰ τύχῃσι τῆς ἐπιδοκιμασίας τῆς πλειοψηφίας τῆς χώρας, ὡς τοῦτο ἀπέδειξεν ἡ ἐπὶ τῇ ὑποβολῇ τοῦ μακαρία τῆ λήξει ἐκπαιδευτικοῦ νομοσχεδίου ἐκφραθεῖσα κατὰ τῶν ἐν αὐτῇ φιλοκληρικῶν ἀρχῶν θέελα, ὡστε ὁ αυτοκράτωρ δὲν ἰδύνατο νὰ ὑπόσχεται τοιοῦτον ἀντιεπιθετικὸν τῆς ὑπὲρ τοῦ στρατιωτικοῦ νομοσχεδίου παλικῆς ὑποστηρίξεως. — Ἰσως μάλιστα αἱ δύο σπουδαῖαι τῆς ἐβδομάδος ταύτης εἰ: Βερολίνου πολιτικαὶ εἰδήσεις, καθ' ἃς ὁ μὲν αυτοκράτωρ Γουλιέλμος σκοπεῖ κατὰ τὸ προσεχὲς θέρος νὰ ἐπισκεθῆ τὸν βασιλέα Χριστιανόν καθ' ὃν χρόνον θὰ διατρίβῃ ἐν Κοπεγχάγῃ καὶ ἡ αυτοκρατορικὴ τῆς Ρωσίας οἰκογένεια, ὅπως συνεννοθῆ μετὰ τοῦ Τσάρου, εἰ δυνατὸν, περὶ μερικοῦ ἀφοπλισμοῦ, τῆς Γερμανίας δυσχερῶς φερούσης τὰς ἐνεστώσας στρατιωτικὰς δαπάνας, ὁ δὲ κόμης Καπρίθις ἐδήλωσε πρὸ τῆς ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν μεταρρυθμίσεων στρατιωτικῆς ἐπιτροπῆς ὅτι δὲν εἶναι ἰδύνατος ἡ μεταβολὴ τῶν ὄρων τῆς ἀνευθῶσεως τῆς τριπλῆς συμμαχίας, ἴσως, λέγομεν, αἱ εἰδήσεις αὐταὶ δύναται νὰ παρέχῃσιν ἡμῖν τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ συμμαχία ὅλη, ἡς ὁ γερμανὸς κατὰ ἡγεῖται, ἤρξατο σπουδαίως σκεπτομένη περὶ τοῦ ἀποχωρητήτου, εἰς ὃ ἀφίκετο διὰ τῆς διευκοῦσῆς τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν καὶ τῶν ἐπὶ τῆς οικονομικῆς μάλιστα δὲ κοινωνικῆς καταστάσεως τῶν λαῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν. — Ὡς πρὸς

τὴν ἐπικειμένην ἐπάνοδον τοῦ κ. Πίερς εἰς τὸ ὑπερτάτον παρὰ τῇ αυτοκρατορίᾳ τῶν τσάρων ἀξίωμα αὐτοῦ, αὐτὴ, διαπιστούσα τὰ εἰρηνικὰ φρονήματα τοῦ αυτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, παρέδωκε ἡμᾶ ἀφορμὴν τῇ βιενναίῳ τύπῳ ἐπὶ τῇ διὰ τῆς αὐστριακῆς πρωτεύουσῆς διαβάσει τοῦ ρώσον ἀρχιγραμματέως νὰ ἐκδιλώσῃ δι' ἀσυνήθως φιλοφρονητικῶν πρὸς τὴν Ρωσίαν ἄρθρων τὴν διαλλακτικὴν τροπὴν, ἡτις οὐκ ἀσχετῶς ἴσως πρὸς τὰ προειρημένα ἐπέλλοθεν ἐν τῇ πρὸς τὴν αυτοκρατορίαν τοῦ Βορρᾶ πολιτικῇ τῆς διαδικτικῆς μοναρχίας. — Ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ δὲ κατὰστασις, ἰδίᾳ δὲ τὸ ἐπασχολοῦν σύμπασαν τὴν Μεγάλην Βρετανίαν ἰρλανδικὸν ζήτημα μετὰ τὴν ἐν δευτέρῳ ἀναγνώσει ἀπαψήφισιν τοῦ σχετικῆς σχεδίου τοῦ κ. Πλάδστονος, προσέλαθε νέαν ζωηρότητα διὰ τῆς εἰς Λονδίνον μεταβάσεως ἀρθρῶν τῶν προκρίτων τῆς Οὐλστέρν, τοῦ τμήματος τούτου τῆς Ἰρλανδίας, ἐν ᾧ συγκεντροῦται πᾶσα ἡ κατὰ τῆς αὐτονομίας ἀντιδραστῆς, ὅπως ἐπισχεφθῆσι τοὺς πρωτεώτερας τῶν ἀντιπολιτευομένων καὶ ἐνθαρρύνουσιν αὐτοὺς εἰς ἐξακολούθησιν τοῦ ἀγῶνος. Οἱ ἀδιόλλακτοι οὗτοι ἀντιδραστῆς ὑπὸ τῶν μετὰ τοῖς ἐν τῇ κοινουβουλίᾳ πολεμικῆς τῆς ἰρλανδικῆς πολιτικῆς τῆς κυβερνήσεως· ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι οὐδεμία τῶν ἀπειλῶν τούτων θὰ μειώσῃ ἐν τῇ εἰς τρίτην ἀνάγνωσιν συζητήσῃ τοῦ νομοσχεδίου τὴν συμπαγῆ καὶ ἀξίολογον πλειονοψηφίαν, μεθ' ἣς τοῦτο ἐπεψηφίσθη κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ συζήτησιν.

M. E. M.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΑΗΝ.

Τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἑλληνικὸν καθόλου καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐπιστήμη καὶ ἕτερον θρηγεῖ τῶν διαπρεπῶν ἄνδρῶν Θεόδωρον τὸν Ἀφαντοῖλην, καθηγητὴν τῆς Φαρμακολογίας, συγγραφέα καὶ ποιητῆν. Τούτου δημοστεύσαμεν ἐν τῇ ἐπομένῃ φέλλῳ τὴν δέουσαν βιογραφίαν.

— Γερμανὸς μελοποιὸς δ κ. Augusto Bungert συνθέτει μουσικὴν τετραλογίαν ἐκ τῆς Ὀδυσσεείας τοῦ Ὀμηρου. Τὸ ἔργον τοῦτο, ὃ τὸ μέγιστον μέρος συνετελέσθη, διήρηται ἐν τέσσαρα μέρη, ὃν ἕκαστον προάριται διὰ μίαν ἑπέραν. Τὰ τέσσαρα ταῦτα μέρη εἰσὶν: Ἄν Ἡ Κ Ἰ ρ κ η. 2ον ἢ Ν κ υ σ ι κ ἰ α, 3ον ἢ Ἐ π ἄ ν ο δ ο ς τ ο Ὑ Ὀ δ υ σ σ ε ἰ ω ς 4ον ἢ Θ ἰ χ ν α τ ο ς τ ο Ὑ Ὀ δ υ σ σ ε ἰ ω ς.

— Ἐπανήλθεν εἰς Ἀθήνας δ κ. Δ Βερναρδάκης, ὅστις διορίζεται καθηγητῆς τοῦ αὐτοῦ πανεπιστημίου. Ὁ κ. Βερναρδάκης φαίνεται ὅτι δεξεται τὸν διορισμόν.

— Ἐν Toledo τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἤρξατο ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διδάκτορος (ἢ διδασκαλοῦ) καθότι τὸ φέλλον τοῦ ἐκδότου δὲν εἶνε γνωστὸν) Ε. — M. — Roys Govill, ἐφημέρις, ἤγει κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν

αίτης The Woman's medical Journal, πρόκειται να συμπεριλάβει τών τῶν λατρικῶν ἐπάγγελμα μετεργαζομένων γυναικῶν.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 17 Ἀπριλίου.

Οὐδεμίαν ἕλπην παρέχει εἰς τὴν ἑβδομαδιαίαν οἰκονομικὴν ἡμῶν ἐπιθεώρησιν ἢ κατὰ τὴν ἀγνοουσαν ἑβδομάδα κινήσεις τοῦ ἡμετέρου χρηματιστηρίου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπικράτησε γενικὴ ἀπραξία ἕνεκα ἐλπίσεως κερδοσκοπίας. Αἱ τιμαὶ τοῦ μὲν Γενικοῦ χρέους διακυμαινόντο μεταξύ 24, 17-24, 20, τῶν Σιδηροδρόμων μεταξύ 92 1/8-92 5/8 καὶ τοῦ Μονοπωλίου μεταξύ 16, 24-16, 26. Τὰ αἰτία τῆς ἀπραξίας ταύτης, ἀσυνήθους κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους, προερχόμενα ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ χρηματιστηρίου τῶν Παρισίων, ἐξηγήσαμεν ἐν τῇ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου οἰκονομικῇ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει, ὥστε περιττὴν θεωροῦμεν τὴν ἐπανάληψιν αὐτῶν. Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται οὐ δολογησώσιν ὅτι αἱ περὶ τῆς χρηματιστικῆς καταστάσεως κρίσεις ἡμῶν ἦσαν ἀσφαλῆς, πληρέστατα δικαιολογηθεῖσαι ἐκ τῶν πραγμάτων. Μετὰ τὴν πρώτην Μαΐου, ἦτις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οὐ παρέλθῃ ἐν ἡσυχίᾳ οὐ μόνον διότι ἐλλείψαντο παρὰ τῶν κυβερνήσεων τὰ κατάλληλα μέτρα, ἀλλὰ καὶ διότι οὐδαμοῦ ἀνεφάνθησαν σημεῖα δηλοῦντα πρόθεσιν πρὸς σπουδαίαν ἐπιρροασί τῆς τάξεως, μετὰ τὴν πρώτην, λέγομεν, τοῦ Μαΐου πιθανὸν νὰ ἐπέλθῃ βελτίωσις τις εἰς τὰ χρηματιστήρια, ἀλλὰ καὶ ἡ βελτίωσις αὕτη δὲν ἔσται νὰ θεωρηθῇ ἀσφαλῆς, ἐπ' ὅσον δὲν ἐκλείψουσι τὰ τὴν καχεξίαν προκαλοῦντα αἰτία.

Ὁ τηλεγράφος ἐγνωστοποίησεν ἡμῖν χθὲς ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβολῆς φόρου εἰς τὰς πράξεις τοῦ γαλλικοῦ χρηματιστηρίου ἐλύθη κατ' ἀρχὴν, ἐπιβληθέντος φόρου 5 ἑκατοστών τοῦ φράγκου διὰ πᾶσαν ἐκ 1000 φρ. πράξιν ἀγορᾶς ἢ πωλήσεως, γινομένης εἴτε διὰ μετρητῶν εἴτε ἐπὶ προθεσμία, ὅτι δὲ τὸ μέτρον τοῦτο ἐφαρμοσθήσεται ἀπὸ τῆς 1 Ἰουνίου. Ἀγνοοῦντες τῆς λεπτομερείας τοῦ ἀντιδημοτικοῦ τούτου μέτρου δὲν δυνάμεθα τό γε νῦν νὰ κρίνομεν περὶ τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῶν χρηματιστικῶν πράξεων. Γινώσκομεν μόνον ὅτι κατὰ τὸν νόμον τούτον ἕκαστος μερίτης ὑποχρεοῦται νὰ κρατῇ βιβλίον ἠριθμημένον καὶ μονογραφημένον παρὰ τινος τῶν δικαστῶν τοῦ ἐμποροδικείου, ἐν αὐτῷ δὲ οὐ σημειῶνται κατὰ χρονολογικὴν σειράν πᾶσαι αἱ πράξεις, αἱ ὑποκείμεναι εἰς τὴν ὀριζουμένην φορολογίαν, ἀλλ' ἵνα μὴ γίνωνται γνωστὰ εἰς τοὺς εἰσπρακτορας τοῦ φόρου τὰ ὀνόματα τῶν πελατῶν, οὐ ὑπάρχει εἰς τὴν στήλην τῶν ὀνομάτων ἐπικάλυμμα τι ἀποκρύπτων τὸ τε ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ δι' ὃν ἐνεργεῖται ἡ πράξις. Οὕτω λοιπὸν ἐλύθη ἀπικερδέως τὸ σκανδαλώδες μέρος τοῦ ζητήματος. Ἀλλὰ τί ἀπεφα-

σίδθη διὰ τὸ δεύτερον μέρος τὸ καὶ σκανδαλωδέτερον; Κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν ὑποβληθὲν σχέδιον, πάντες οἱ μερίται τῆς ἐλευθέρας ἀγορᾶς οἱ ἐνεργοῦντες πράξεις ἐπὶ χρεωγράφων, ἀξιών, συναλλαγμάτων καὶ τῶν τοιοῦτων ὀφείλουσι νὰ ἴναι Γάλλοι ἐκ γενετῆς, ἢ νὰ ἔλαβον τὴν γαλλικὴν ὑπηκοότητα, καὶ περιπλέον νὰ φέρωσιν ἀποδεικτικὸν ὅτι ἐξεπληρώσαν τὴν στρατιωτικὴν αὐτῶν ὑποχρέωσιν. Βεβαίως ἂν τὸ μέτρον τοῦτο εἴνετο παραδεικτόν, οὐ ἔχῃ δυσάρεστον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐλευθέρας ἀγορᾶς, διότι οἱ ἀποκλεισθῶσιν ὡς ξένοι ὑπῆκοοι πολλοὶ τῶν ἰσχυροτέρων καὶ σπουδαιότερων μερίτων Νομιζομεν ὅμως ὅτι ἡ Γερουσία δὲν ἦτο διατεθειμένη νὰ παραδεχθῇ τὸ ξενιλατικὸν τοῦτο μέτρον ὡς ἀναξιοπραγῆς διὰ τὴν γαλλικὴν δημοκρατίαν, ἀφοῦ ἄλλως τε οὐδὲν οὐ ἔχῃ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα.

Κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐγένετο καὶ ἡ ἐκδοσις εἰς δημοσίαν ἐγγραφήν τῶν μετοχῶν τοῦ Σιδηροδρόμου Δεδε-ἀγάτς — Θεσσαλονίκης, καὶ ἡ ἐγκρίσις ἀνυπεύθυνον, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τῶν ἐγγραφῶν ἐπῆρξεν ἐν γένει εὐάρεστον.

Περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ θησαυροῦ ἰδιωτικῶν ἐκ Λογδίνου τηλεγράφημα ἀνῆγγελεν ὅτι ἐμελλε τέλος πάντων νὰ ὑπογραφῆ ἡθὲς, ὅτι σύγκεται κατὰ τὸ παρὸν ἐκ 3 1/2 ἑκατομμυρίων ἀγγλικῶν λίτρων ὅτι ἔχει 5 0/0 τόκον καὶ 1 0/0 κριωλύσιον, καὶ ὅτι ἐκδοθήσεται εἰς τὰ 83. Εὐχόμεθα νὰ μὴ ἐλεγχθῇ πρόωρος καὶ ἡ χθεσινὴ εἰδησις, εἰς τὴν ὁποίαν δικαίως διεπίστω τὸ δημόσιον, καὶ ὅσον τοσούτης ἦδη ἐδημασιεύθη ὡς τετελεσμένον γεγονός, καὶ ὅμως τὴν ἐπιούσαν διεψεύσθη. Ὅπως δὴποτε τὸ ἐπίγειον τοῦ καιροῦ δὲν ἐπιτρέπει τὴν περαιτέρω ἀναβολὴν, ἐξ ἀνάγκης δὲ δοθῆσεται ἐν τέλος οἰονόμιποτε.

Τὰ τὴν πρώτην ταύτην ληφθέντα ἐκ τῶν ἑθνοπαθικῶν ἀγορῶν χρηματιστικὰ ὑελλία σημεῖα σὲν ἀμετάβλητον τὴν ἐν γένει κατάστασιν. Αἱ τιμαὶ τῶν χρεωγράφων κατήντησαν στερεώτεροι, διατηρούμεναι μὲν, ἀλλὰ μὴ παρέχουσαι ἐλπίδα προσεχοῦς βελτιώσεως. Ἀλλως δὲ ὁ πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν καταλαβὼν πανικὸς τὸ χρηματιστήριον τῆς Βουδαπέστης πρότον, εἶτα δὲ καὶ τὸ τῆς Βιέννης ἐπὶ τῇ εἰδησίᾳ τοῦ ἐν Σεβίλι πολιτικοῦ τολμήματος, καὶ ἡ ἔκτοτε ἐφακολουθοῦσα ὑπερτίμησις τοῦ συναλλάγματος ἐν Βιέννῃ μεθ' ὅλα τὰ γινόμενα μεγάλα δάνεια πρὸς ἄρθριν τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας ἀποδεικνύει ὅτι ἡ πρὸς τὸν ὑψομὸν κερδοσκοπία τῶν ἐν Αὐστρίᾳ εἶναι ἕλπην ἐκτεθειμένη, καὶ ὅτι ἂν ὑπάρξῃ κινδυνός τις χρηματιστικῆς κρίσεως, ὁ κῶδων τοῦ κινδύνου οὐ ἔχρησιν τὴν φαρὰν ταύτην πρότον ἐν τῇ χρηματιστηρίῳ τῆς Βιέννης. Εὐτυχῶς οὐδὲν ἀπειλητικῶν σημείων ὑπάρχει ἐν τῇ πολιτικῇ ὄριζοντι, ὁ δὲ ἥθος τοῦ κινδύνου δὲν φαίνεται ἐπικείμενος. Οὐχ ἥττον ἕνεκα τῆς μεγάλης κερδοσκοπίας χρηματιστικῆς κρίσεως δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἐν Βιέννῃ καὶ ἀνευ σπουδαίου πολιτικοῦ γεγονότος.

N. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

Ὁ ἐπιθεωρητής ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
Κωνσταντινουπόλις-Ἡμερον Τηλετύπων-Ἡμερον ΝΕΟΛΟΓΟΥ